

Česká je pohádka

HYNEK CHUDÁREK GENERÁLNÍ ŘEDITEL ČESKÉ TELEVIZE

Vážené dámy, vážení pánové,

Vánoce mají zvláštní schopnost zpomalit čas. Na chvíli nás vytrhnou z každodenního shonu, připomenou nám, na čem skutečně záleží, a přivedou nás blíž k lidem, které máme rádi. Jsou obdobím návratů, vzpomínek a také časem, kdy jsme ochotnější pomáhat a otevřenější všemu, co nás spojuje. Vánoce v nás dokážou probudit naše lepší já a připomenout nám, že blízkost, laskavost a vzájemné porozumění nejsou samozřejmostí, ale hodnotami, o které stojí za to pečovat.

Také televize má v tomto čase své nezastupitelné místo. Stává se součástí rodinných setkání, vytváří společné okamžiky a propojuje generace prostřednictvím příběhů, ke kterým se rádi vracíme. Česká televize chce být i letos průvodcem vánočními svátky, který nabídne nejen radost, humor a pohádkové dobrodružství, ale také silné lidské příběhy, inspiraci a chvíle, jež stojí za to sdílet.

Přineseme nové příběhy, premiéry i setkání s osobnostmi, které mají co říct. Těšit se ale diváci mohou i na tradiční pořady, které k českotelevizním Vánocům neodmyslitelně patří, a které si s nimi spojují celé rodiny.

Předvánoční čas již tradičně zahájí Adventní koncerty České televize. Tento mimořádný kulturní, a především lidský fenomén je již desítky let symbolem dobročinnosti, solidarity a víry v dobro, které v každém z nás přebývá. Jejich 36. ročník nás zavede do Břevnovského kláštera, chrámu svaté Barbory v Kutné Hoře, kostela Povýšení svatého Kříže v Rožmitále pod Třemšínem a do baziliky Nanebevzetí Panny Marie na pražském Strahově. Každý z těchto koncertů bude příležitostí nejen k hudebnímu zastavení, ale také k pomoci těm, kteří ji potřebují. V době adventu nabídneme divákům dvoudílné drama Anežka, věnované životu Anežky České – ženy, jejíž odkaz nám i po staletích připomíná sílu odvahy, pokory a služby druhým.

Štědrý večer bude tradičně patřit pohádce. Letos jsme pro diváky připravili pokračování úspěšné pohádky Krakonošovo tajemství s názvem Krakonoš a básník, které uvedeme na ČT1.

Myslíme také na ty, pro něž jsou důležité jiné cesty ke společným zážitkům. Na ČT2 proto opět v době svátků uvedeme pohádky pro neslyšící a na Štědrý den nabídneme i zcela novou pohádku ve znakové řeči Poslední sudička. Věříme, že veřejnoprávní televize má vytvářet prostor, ve kterém se mohou potkávat různé světy a ve kterém kulturní zážitky zůstávají dostupné co nejširšímu publiku.

Diváci ale v tento sváteční čas nepřijdou ani o oblíbené pohádkové stalice, jako jsou Anděl Páně i Anděl Páně 2, Nesmrtelná teta, Šíleně smutná princezna a po čase se na ČT vracejí Tři oříšky pro Popelku s nezapomenutelnou Libuší Šafránkovou. Přinese-

me také celou řadu filmů, například legendární Pelíšky nebo Tenkrát na západě, což určitě ocení milovníci tradičních westernů.

Vánoční svátky budou patřit také hudbě, a to napříč žánry. Přímo na Štědrý večer uvedeme premiérové koncertní pořady Jitka Zelenková – speciální narozeninový koncert a Monika Absolonová: koncert z Lucerny. Na své si přijdou také milovníci klasické hudby. Slavnostní atmosféru jim jistě pomůže navodit Vánoční koncert ze Senátu nebo Swingové Vánoce s Adamem Plachetkou.

A jakmile se přiblíží konec roku, tempo opět nabere na obrátkách. Silvestr na České televizi nabídne zábavu, překvapení, oblíbené osobnosti i pořady, které dokážou spojit diváky napříč generacemi. Těšit se můžete na Výbornou SHOW, Zázraky přírody, hudební pořad Hana Zagorová: Biograf Hanka i tradiční Všechnopárty s Karlem Šípem. Protože i poslední večer roku si zaslouží pořádnou dávku smíchu, hudby a dobré nálady. A podíváme se i za hranice, a to díky ČT art, který odvysílá koncertní snímek Depeche Mode: M.

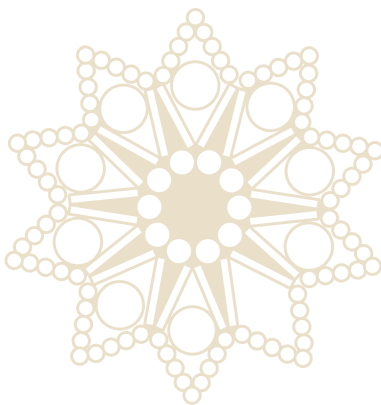
První večer nového roku 2027 pak bude na ČT1 patřit filmu Neporazitelní a na ČT art pak obrazovky ovládne Novoroční koncert České filharmonie.

Vánoce jsou však také příležitostí ohlédnout se a poděkovat. Děkuji vám, našim divákům, za vaši přízeň, důvěru a inspiraci. Právě vy nám každý den připomínáte, jak důležitá je práce České televize a jak velkou odpovědnost s sebou nese. Jsme tu pro vás každý den, po celý rok, nejen o Vánocích. Chceme vám přinášet příběhy, které oslovují, informace, na které se můžete spolehnout, i okamžiky, které mají smysl a ke kterým se budete rádi vracet.

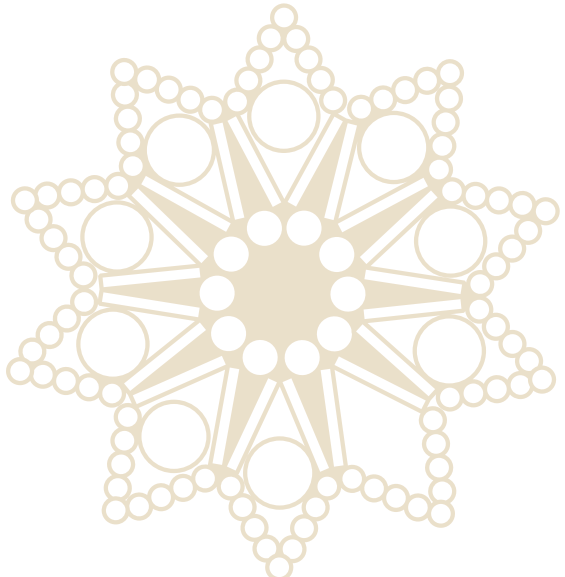
Krásné Vánoce a dobrý rok 2027 vám přeje
Hynek Chudárek, generální ředitel České televize

OBSAH

Krakonoš a básník	6
Poslední sudička	16
Fenomén - štědrovečerní pohádka v ČT	22
Tři oříšky pro Popelku	25
Adventní koncerty	28
Anežka	33
Zrození svatovítských varhan	37
Kinodistribuce, distribuční tituly v TV premiéře	38
ČT Sport	43
Vánoce na ČT art	45
ČT :D	51
iVysílání	54
Watchpárty	55

Krakonoš a básník

Do hor přichází nový hraběcí lesmistr, záhadný Jacob de Maagi taví arzen ve své jedové peci a mladý básník se toulá krajem. V Krkonoších se zkrátka stále něco děje! Výpravná pohádka o lásce, lidské chamtivosti a zlu, které nemůže nad Krakonošem nikdy zvítězit.

scénář: Barbara Johnsonová // **dramaturgie:** Kristina Elšíková // **umělecká maskérka:** Michaela Kicková // **kostýmní výtvarník:** Ján Kocman // **kamera:** Martin Žiaran, Martin Rau // **výkonná producentka DNA:** Natália Rau Guzikiewiczová // **producent DNA:** Rastislav Šesták // **výkonný producent ČT:** Ondřej Lácha // **kreativní producentka ČT:** Barbara Johnsonová // **režie:** Peter Bebjak // **hrají:** David Švehlík, Ondřej Sokol, Táňa Pauhofová, Lucie Ducháčková, Vojtěch Franců, Kryštof Hádek, Martin Finger, Vladimír Javorský, Jan Jankovský, Tomáš Bambušek, Martin Kubačák, Michal Isteník, Leoš Noha, Gregor Hološka a další

BARBARA JOHNSONOVÁ
SCENÁRISTKA
A KREATIVNÍ PRODUCENTKA ČT

Původně jste vystudovala národopis. Jak probíhalo vaše hledání podkladů a nápadů, jak Krakonošův příběh rozvíjet?

Moje sbírka knih o Krkonoších a pověstí a pohádek spojených s Krakonošem je poměrně rozsáhlá, takže pro první inspiraci jdu tam. Nehledám ale konkrétní zápletku, spíš zajímavá nebo málo známá fakta, kolem kterých si vytvořím vlastní příběh.

Jednou ze skutečných zajímavostí, kterou diváci v pohádce uvidí, je arzeniková pec. Proč jste se ji rozhodla do příběhu zařadit?

Arzeniková pec v Krkonoších skutečně existovala, a dokonce ji můžeme najít na starém znaku Pece pod Sněžkou. Říkalo se jí také jedová a už ten samotný název vzbuzuje nejrůznější představy. I když se arzen používal pro zcela nevinné účely, přece jen je to jed

a v nesprávných rukou velmi nebezpečný, proto mi přišlo zajímavé s tímto motivem pracovat.

Krakonoš a básník je žánrově rozmanitá pohádka. Jak se vám připravoval scénář, aby jednotlivé polohy působily přirozeně a zároveň držely pohromadě?

Pohádka funguje nejlépe, když se v ní spojí napětí, humor a láska. Stejně jako Krakonošovo tajemství má i tento příběh svoji detektivní linku – postupně odhalujeme, co není na první pohled zřejmé. Mám ráda, když pohádka není úplně předvídatelná a dokáže diváka něčím překvapit. Je to zkrátka spousta pramínek, které je potřeba splést dohromady, a stojí to hodně času a promýšlení, aby do sebe vše přirozeně zapadlo.

Kdy bylo jasné, že vznikne volné pokračování pohádky?

Určitá poptávka vznikla hned po úspěchu Krakonošova tajemství. Psát pokračování je ale vždy riskantní a odpovědnost narůstá. O to je to těžší. Jasno bylo tedy až ve chvíli, kdy se podařilo dokončit scénář.

To, že se vrátí postava Krakonoše, je z názvu očitě vidné, ale proč jste se rozhodla vrátit na scénu postavu Jiráčka?

Jiráček je vedle Krakonoše druhá moje oblíbená postava. Mám ráda jeho charakter, humor a způsob uvažování. Bez něj by to prostě nešlo. I tentokrát se aktivně zapojí do děje a stejně jako minule bude muset něco zásadního přehodnotit.

Za pohádkou stojí část původních tvůrců – ať jde o režiséra Petera Bebjaka, kostýmního výtvarníka Jána Kocmana, nebo další. Věděla jste od začátku, že chcete pracovat se stejným týmem?

Samozřejmě. Bez nich by to vůbec nešlo. Je to v první řadě Peter Bebjak a jeho skvělý tým, který vdechl mým postavám život a vytvořil svět, ve kterém žijí. Všichni dělali maximum, aby se pohádka povedla co nejlépe, za což jsem jim velmi vděčná.

PETER BEBJAK
REŽISÉR

Vánoční pohádky mají pro diváky téměř rituální význam. Vnímáte při natáčení, že možná vzniká film, který se za pár let stane součástí vánočních vzpomínek mnoha rodin?

Ne, nepřemýšlím tímto způsobem. Přemýšlím nad tím, jak co nejlépe uchopit scénář a natočit film, který bude atraktivní, vtipný, dojemný a kouzelný. Přesně to, co scénář nabízí.

Můžete prozradit, o čem bude nový film a co v něm diváky čeká?

Je to o lásce, zradě, také o určité nenávisti, dobrotě, štěstí, takže to zahrnuje vše, co v sobě měl už první

příběh, jen se mění okolnosti, jednotlivé kolize a situace, do kterých se dostávají filmoví hrdinové. Ale samozřejmě zůstává stejný Krakonoš, dokonce i Jiráček, kterého hraje Ondřej Sokol. Tentokrát půjde v ději o to, čeho jsou lidé schopni, aby dosáhli svého cíle, a to i za cenu toho, že poruší všechny možné morální, ale i praktické zákony.

Pohádky mívají poměrně jasně definované role dobra a zla. Co je podle vás na filmu Krakonoš a básník méně černo-bílé, než se může na první pohled zdát?

Souboj dobra a zla je důležitý nejen v pohádkách. V nich je ale důležité, aby dobro zvítězilo. Potřebujeme mít naději, že svět má pravidla a existují hranice, které bychom neměli překračovat, protože přijde zasloužený trest. Krakonoš a básník v sobě nemá atributy klasické pohádky s princeznou a králem, drakem a zlou čarodějnici nebo čertem. Je to do jisté míry magický realismus z pohoří Krkonoš. Protože všechny postavy mohly reálně existovat a reálně prožívat ty situace, které jsou ve scénáři a které můžeme do jisté míry zažívat i v současnosti – ale ta víra v sílu a spravedlnost Krakonoše, a hlavně jeho střežení tohoto etického kompasu činí ten příběh magicky kouzelným.

Scénář i tentokrát napsala Barbara Johnsonová. Čím vás její příběh dokázal podruhé nadchnout?

Velmi jí záleží na dobové správnosti, do scénáře dodává drobnosti, které ocení znalci historie Krkonoš a okolí. Ráda si hraje s drobnokresbou a dbá na důležitost každé jedné rekvizity či repliky a jejich autenticitu. Kromě toho dodává postavám humor – a to je velmi důležité.

Co vedlo ke vzniku pokračování? Počítali jste s ním už od začátku, nebo bylo rozhodnutí natočit další díl reakcí na úspěch první pohádky?

Děj na sebe navazuje jen velmi lehce. Nicméně nejdřív musela být nějak úspěšná první pohádka a na základě toho pak může vzniknout i pokračování.

Před kamerou se znovu setkávají Ondřej Sokol a Martin Finger, které diváci znají jako výraznou dvojici také z vašeho seriálu Devadesátky. Co jejich herecké spojení přinese tentokrát pohádce?

Mám rád talentované a inteligentní herce, protože dokážou svým postavám dát navíc něco, co je někdy ve scénáři jen naznačené. A spojení těchto dvou lidí, které pojí společná dlouholetá minulost a stejný smysl pro humor a improvizaci, je vždy pro režiséra výhodou.

Co byste si přál, aby v divácích po zhlédnutí Krakonoše a básníka zůstalo?

Štědrovečerní večere.

DAVID ŠVEHLÍK
KRAKONOŠ

Na kterou reakci, setkání nebo příběh od diváků v souvislosti s Krakonošem vzpomínáte nejraději?

Nejlepší a také nejdůležitější jsou podle mě reakce dětí. Jsou vždy přirozené, opravdové a upřímné, a vy tak hned víte, jestli se pohádka bude líbit. Jestli „to“ bude fungovat. Pohádka je totiž příběh, který se musí brát vážně. Mimochodem, já osobně mám Krkonošské pohádky rád od dětství a bude to tak i nadále.

Krakonoš patří k nemnoha pohádkovým postavám, které spojují celé generace. Čím si podle vás vydobyl tak výjimečné místo a díky kterým vlastnostem zůstává pro diváky přitažlivým i dnes?

Postava Krakonoše je neodmyslitelně spojena s českou kulturní tradicí, navíc každý, kdo pečuje o slabší, pomáhá jim a odvážně se staví zlu, bývá často následován. Krakonoš je také jako mytická postava zahalen tajemstvím – a to přitahuje.

Když jste se po čase ke Krakonošovi vrátil, jaké bylo setkání s touto postavou?

Bylo to setkání radostné. Ke Krakonošovi patří jistá poťouchlost, možná až nepatrná zlomyslnost, ale v dobrém smyslu slova, což jeho charakteru ještě trošku přidává. Není to ten typický par excellence hrdina, ale má v sobě i, řekněme, špetku lidské slabosti.

Jaký to byl pro vás pocit, když jste znovu oblékl Krakonošův kostým – nasadil klobouk a přehodil přes ramena plášť?

Budu se opakovat, ale ten pocit byl opravdu radostný, jenom radostný. Krakonoš se, myslím, povedl

a já se na natáčení velmi těšil. Film jsem sice ještě neviděl, ale bude krásný!

V čem podle vás tkví přesah pohádky Krakonoš a básník?

Příběh je jiný, ale opět velmi hezký. Kromě toho, že je poutavý, napínavý a dobrodružný, je velice zajímavý i v tom, že je možné se jeho prostřednictvím dozvědět třeba i to, jak se skutečně žilo v Krkonoších v 18. a 19. století a co se tam odehrávalo. I v tom je výjimečné kouzlo této vánoční pohádky.

**MARTIN FINGER
IGNÁC GENDORF**

Do kraje přichází nový lesmistr Ignác Gendorf. Jak jeho příchod ovlivní Krakonoše a jeho dosavadní postavení?

Krakonošovo postavení obyčejný smrtelník v zásadě přece ovlivnit nemůže. Ale přibyla mu opět práce s třetím a napravováním pošetilého lidského druhu.

Ignác může vzdáleně připomínat Trautenberka. Do jaké míry pro vás byla tahle ikonická postava inspirací a co jste si z ní naopak vzít nechtěl?

Z těch dob, kdy jsem jako dítě Krkonošské pohádky sledoval, si u Trautenberka v podání Ilji Prachaře vybavuji, jak jsem byl šťastný za každý lidský, srdečný moment vůči Kubovi, Anči nebo hajnému. Bylo jich ale sakra málo, a to ještě většina byla Istí. Ten kontrast nerudného a cholerického, všechny kolem peskujícího pána s hledáním toho dobrého v něm, ten byl pro mého Ignáce důležitý. Nechtěl jsem Trautenberka příliš vykrádat. Jednak moje postava není Trautenberk, a hlavně tímto způsobem já nepracuji. Vycházím z jiných inspirací než z toho, jak nějakou postavu přede mnou hrál druhý herec.

Krakonoš a básník je první pohádkou ve vaší filmografii. Co pro vás tahle nabídka znamenala?

Hrozně moc. Čekal jsem na ni celá dlouhá léta. Vesmír to tak očividně chtěl, ale doufám, že i do blízké budoucnosti čekání skončilo a s pohádkami se v mém portfoliu roztrhne pytel. Mám rád rozmanitost. Nejvíce jsem asi před kamerou pro diváky zařazen do typu zadumaných vyšetřovatelů a komplikovaných postav. Určitě je to částečně mnou, tím, co vyzařuji, že jsem takto obsazován. Umím být ale i vtipný a rozumím si s dětmi, takže komedie a pohádky jako pracovní příležitosti vítám.

Krkonošské pohádky patří k příběhům, na kterých vyrostlo několik generací. Patřily i k vašemu dětství? Jak jste tehdy Krakonoše vnímal?

Krakonoš byl pro mě jistota, že Trautenberk zase zplácí nad výdělkem a dobro zvítězí. Zároveň mě napadalo, že bych mu nechtěl něco provést v revíru, měl jsem z něho respekt. A občas se i stalo, přiznám se, že mi Trautenberka bylo líto, protože Krakonošo-

va neúprosnost byla na mě někdy až moc. Každopádně večerníčky s Krkonošskými pohádkami jsem zbožňoval. Ne že bych neměl v oblibě známé animované pohádky, ale už od dětství jsem evidentně tíhl k činohře, herci pro mě byli silným magnetem. Miloval jsem okamžik, kdy postavička Večerníčka odhodila poslední pohádku, ozvala se ikonická hudba a z mlhy se vynořil Peterkův Krakonoš. Žasl jsem nad těmi naivními kulisami postavenými ve studiu, ve kterých když se objevil živý koloušek, bylo to úchvatné i divné zároveň. Měl jsem rád těch pět herců, kteří u mě stoupli v ceně, protože v Krkonošských pohádkách hráli. Dumal jsem nad závěrečným moudrem vypravěče, ať už nejdřív v podání Bohuše Záhorského, nebo později Martina Růžka. A byl jsem smutný, když stejná hudba Krkonošskou pohádku pro ten večer ukončila.

Práce na pohádce vás zavedla na řadu krásných míst, například do Nového Města nad Metují nebo Příchovic. Objevil jste díky ní místo, které vás překvapilo nebo kam byste se chtěl vrátit i ve volném čase?

Pokud mi to můj nabitý diář dovolí, rád cestuji. Krkonoše i Jizerky k mým oblíbeným destinacím patří, i když na prvním místě jsou Jeseníky, z jejichž podhůří pocházím. Natáčení to bylo i v souvislosti s blížícími se prázdninami takové radostné. Udělal jsem si prostě pár výletů na krásná místa, práce to byla jen napůl. Spíš to byla generálka na letní dovolenou.

Když se natáčí pohádka, je na place víc prostoru pro legraci a hravost?

Rozhodně jsem si to užíval. Mohl jsem se pouštět i do menších improvizací nad textem, které mi paní autorka schválila, což byl dobrý signál, že nedělám nic mimo mísu. Pro mě byl hnací motor, aby to byla

legrace a aby to bylo hravé. Zkusil jsem si před kamerou poprvé takovou polohu v žánru pohádky a sám jsem zvědavý, jak se můj zápal a radost přenesou na diváky, a hlavně na děti. I když u dětí bude asi největší pochvala toho, že jsem to dobře zahrál, když mi budou říkat, že Ignáce nemají rády, protože se pořád vzteká a je ošklivý na hodné a krásné lidi kolem něj.

V čem je podle vás Krakonoš a básník jiný než pohádky, které jsme zvyklí vídat o Vánocích?

Není tam to nejklasičtější schéma princů a princezen, králů, královen, zámků, hradů, loupežníků, vodníků, čarodějnic a tak dále. Krakonoš a prostý i urozenější lid v Krkonoších má prostě svůj punc originality.

Stíháte během svátků sledovat pohádky? Máte mezi nimi nějaké své favority, ke kterým se pravidelně rád vracíte?

Během svátků už druhým rokem nebudu v České republice, tudíž ani sváteční pohádkový kolorit nezažiju. Ale dostanu se k nim občas zpětně během roku. Nejradši mám ty z dětství, kdy ještě moje dušička tak trochu všemu, co se tam odehrává, věřila. A pokud mám nějakou přece jen vypíchnout, zmíním Jak se budí princezny. Jako kluk jsem na této pohádce krom jiného zbožňoval kreace Vladimíra Menšíka, ten mě uměl rozesmát. Dodnes si pamatuju na ten pocit, když to dávali v televizi poprvé a jak se mi to líbilo.

**TÁŇA PAUHOFOVÁ
ŽOFIE**

Pohádkový svět vám rozhodně není cizí. Čím si vysvětlujete, že se do něj jako herečka opakovaně vracíte?

Kéž bych se k němu vracela častěji! Je to jedna z nej příjemnějších prací, které znám. Díky své dceři mám teď k pohádkám ještě intenzivnější vztah než dřív. A velmi silně vnímám, jak moc pohádky z potřeby životní rovnováhy potřebuju – vědomí, že všechno může dobře dopadnout, že spravedlnost, pravda a dobro nakonec zvítězí, i když je cesta k tomu někdy náročná nebo dobrodružná, je pro mě uprostřed víru událostí, které prožíváme, téměř bytostně nezbytné.

Žofie je velmi bystrá žena. Co jí podle vás její inteligence přináší a jak se promítá do toho, jak se rozhoduje a jedná?

Je to žena bystrá a zkušená, na rozdíl od impulzivity mladších (která je také nutná). Jedná klidně a

trpělivě, vidí nástrahy a dokáže být velkou oporou. Zároveň myslí a jedná samostatně a svobodně bez ohledu na společenské poměry. A má velký smysl pro humor.

Když jste si poprvé přečetla scénář Krakonoše a básníka, co vám proběhlo hlavou jako první? Byl to příběh, humor nebo třeba představa, jak bude celý ten svět vypadat?

Všechno dohromady. Vzhledem k tomu, že jde o pokračování, bylo snadné si představit atmosféru tohoto kouzelného světa. Je to krásný a radostný příběh o nových šancích, o hledání svého místa, o lásce, pro kterou se vyplatí trpělivě bojovat, a o spravedlnosti, která si na sebe někdy nechá počkat – ale stojí za to!

Byly příběhy o Krakonošovi součástí vašeho dětství?

Jasně, o to větší radost mám, že můžu být v pokročilejším věku jejich součástí.

Odnášíte si z natáčení moment, který vám udělal radost a zůstane vám v paměti i po jeho skončení?

Celé období pro mě bylo jako za odměnu! Peteru Bebjakovi a jeho týmu se podařilo dát dohromady tým úžasných lidí a skvělých profesionálů, kteří z natáčení udělali zážitek. V nádherné přírodě. Jak říkám – jako za odměnu.

Jste spíš milovnící pohádkové klasiky, nebo máte ráda, když se tvůrci vydají trochu jinou cestou?

Je mi jedno, jakou cestou se tvůrci vydají, pokud má pohádka své kouzlo a atmosféru. Když v divákovi vyvolá ten správný pohádkový pocit.

Bude se u vás na vánoční pohádku scházet celá rodina, nebo si ji raději vychutnáte v komornější sestavě?

Nemáme televizi, zatím si čteme. I o Vánocích. Ale těším se, až si to spolu užijeme – až bude dcerka větší.

Bez kterých pohádek si neumíte představit Vánoce?

Momentálně bez těch knižních. Velmi ale doufám, že si naši pohádku Krakonoš a básník na Vánoce diváci užijí stejně, jako jsme se my těšili z jejího natáčení!

**ONDŘEJ SOKOL
PRAVOSLAV JIRÁČEK**

Pravoslav Jiráček je vědec, badatel a sběratel pověstí. Kam se od prvního filmu posunul a proměnil se nějak i váš pohled na tuto postavu?

Nejzásadněji se proměnil v tom, že ač většinu Krakonošova tajemství absolvoval jako popírač Krakonoše, na konci uvěřil. V pokračování startuje Jiráček jako člověk, který je šťastný, že o něm může vyprávět a nadšeně přesvědčovat ostatní. Má dokonce muzeum věnované Krakonošovi a krkonošským bájím. Prostě nadšenec – a přesně takového jsem ho chtěl hrát. Člověka, ze kterého přes všechnu jeho roztržitost jdou šťastné vibrace.

Jaká byla vaše první reakce, když jste se dozvěděli, že se Jiráček vrátí do Krakonošova světa? Měl jste radost z toho, že se k postavě vrátíte, nebo jste byl hlavně zvědavý, co nového pro něj tvůrci připravili?

Na té otázce se mi líbí termín, že se Jiráček vrátí do Krakonošova světa, to už mi přijde jako třeba termín Marvel Universe. Mně by se líbilo, kdyby se Krakonošův svět ještě rozrostl a byla z toho obrovská franšíza, což myslím samozřejmě z legrace, ale na druhou stranu – myslím si, že tohoto světa, tak, jak ho Peter Bebjak a tvůrci staví v těchto zatím dvou našich filmech, není nikdy dost. Tolik k termínu Krakonošův svět. A jinak jsem měl samozřejmě radost a zvědavý jsem byl, to byla moc dobrá zpráva.

Tentokrát vás natáčení zavedlo mimo jiné do dolu v Mníšku pod Brdy. Jaké je natáčet v tak specifickém prostředí? Co pro vás bylo během těchto scén nejnáročnější nebo nejprekvapivější?

Jistá část mě je stále jako malé dítě a nádherné na tomhle povolání, myslím na filmovém hraní, je, že se člověk často dostane někam, kam by se prostě normálně nedostal, a za okolností, za kterých by se tam nedostal. A zrovna natáčení v dole přesně tohle splňovalo. Tak jako herec má málokdo šanci dostat se do takhle exotických prostředí, kdy nejste součástí jedné z mnoha turistických výprav, ale můžete si to opravdu prožít sám. To je kouzelné na filmovém hraní. Samozřejmě, že se vyskytly i náročné věci, třeba nedostatek kyslíku, kdy si člověk třeba nesměl dýchnout nebo sednout příliš nízkou, protože najednou zjistil, že se mu začíná šíleně točit hlava a toho kyslíku je nedostatek. Nicméně to bylo zajímavé a samozřejmě i jistým způsobem dobrodružné.

Vrátil jste se do známého světa, ale do nového příběhu a mezi nové postavy. Jak moc vám reži-

sér Peter Bebjak nechával při ztvárnění Jiráčka volnou ruku? Byl prostor i pro improvizaci?

Ted' mluvím z pohledu režiséra, ona je to vždycky křehká hranice, jak moc nechat herce improvizovat, protože to často bortí tu křehkou stavbu, když do toho herec jde příliš na sílu. Já nejsem úplně přítel toho, přehánět to s improvizací, zvlášť když to má poměrně jasný žánr a v tomto případě i jasný jazyk, který je poměrně pečlivě vystavěný. Člověk musí být velmi opatrný a je důležité, aby režisér dokázal najít přesnou hranici, aby herci nebyli svázaní, a přitom ani moc odvázaní. Zrovna Peter, tím, jak tomu hraní tolik rozumí a tolik o něm ví, umí tu hranici velmi dobře najít a umí si i velmi nenásilně zjednat respekt, když už se mu zdá, že je toho příliš.

Pocházíte z kraje, kde jsou hory výraznou součástí krajiny. Jaký vztah máte k horám a konkrétně ke Krkonošům? Je pro vás horské prostředí něčím výjimečné?

Já samozřejmě miluju Jeseníky, protože tam skutečně mám kořeny. Není to jenom literární obrat, prostě člověk s postupujícím věkem zjistí, že skutečně odněkud pochází a že to není jenom pár písmen v občance. S tím krajem, kde jste se narodili, jste skutečně svázaní. Tím pádem mám Jeseníky a hory opravdu pod kůží. A dokážu přijmout Krkonoše jako takové Jeseníky z Temu. Dělán si samozřejmě legraci, ale chci trochu oponovat těm, kteří prohlašují Krkonoše za naše jediné mentální velehory. Já hory miluju a jsem vždycky šťastný, když tam jsem. A Krkonoše to také splňují. A opět jsme se díky natáčení podívali na místa, kam bych se běžně nedostal nebo bych se tam třeba ani nevydal. Producentka a scenáristka Barbara trvala na tom, aby se natáčelo v Krkonoších, protože věděla, že to bude nějakým způsobem poznat a cítit, nejen pro odborníka. To si divák nemusí ani uvědomovat, ale myslím, že

Krkonoše jsou toho Krakonoše naprosto nedílnou součástí.

V pokračování jste se také potkal s novými hereckými kolegy. Co přinesli do už známého světa pohádky a jaká atmosféra panovala při natáčení?

Z Krakonošova tajemství jsme zůstali jen já s Davidem Švehlíkem. Samozřejmě jsem k němu dost utíkal a vždycky jsem se těšil, až budeme točit spolu. Jsem člověk, který má v jistých věcech rád jistoty a pořádek, takže jsme spolu trávili hodně času. Myslím, že to má důvod i v tom, že David je skvělý člověk a já jsem s ním rád. Díky tomu, že nové obsazení bylo podle mě vybrané zajímavě a dobře, jsme si užili opravdu příjemné natáčení i při všech vedrech a náročnosti natáčení. To je vždycky jenom plus, když je to natáčení nějakým způsobem náročné. Proč dělat věci, které jsou jednoduché? Když chcete docílit něčeho mimořádného, musí to stát mimořádné úsilí.

Nelze si nevšimnout, že Jiráček od prvního filmu prošel také vizuální proměnou. Co za jeho novým vzhledem stálo a jak jste novou podobu přijal?

Moje vizuální proměna vznikla v první řadě z donucení, protože jsem v té době točil detektivku, ve které jsem musel mít vousy, a nešlo to udělat jinak. Ten luxus, který si můžou užít herci v Anglii a v Americe, že se skutečně oddávají jednomu projektu a obětují pro něj všechno, si vzhledem k tomu, jakým způsobem jsou tady projekty placené, samozřejmě nikdo z nás nemůže dovolit, i když by to z českých herců jistě každý a rád udělal. První důvod byl tedy praktický a kvůli tomu jsme dlouho hledali, jakým způsobem by se vyvinula ta maska, abychom splnili tohle omezení a přitom aby to ně-

jakým způsobem fungovalo. Takže jsme po dlouhých pokusech vymysleli, že Jiráček chce být trochu podobný Krakonošovi a malinko se nechává zarůst do jeho podoby. Našli jsme nějaký kompromis mezi tím, jak podle mě výborně vypadal v prvním díle, a tak jsme to dokázali organicky včlenit do toho jeho stárnutí, uvažování a proměny ve velkého Krakonošova fanouška. Docela se to povedlo.

Kdybyste si mohl bez jakéhokoli omezení vybrat jednu pohádkovou postavu, kterou jste ještě nikdy nehrál, kdo by to byl?

To, co teď řeknu, je zčásti vtip a zčásti ne. Mě nikdy nepotkal žádný princ a vzhledem k mému věku si myslím, že by to člověk vzdal a řekl si, že na tohle už má kašlat. Ale s Martinem Fingerem, který ostatně v Krakonošovi a básníkovi také hraje, máme vymyšlenou pohádku, ve které by se nám to mohlo ještě podařit. Takže pokud tohle čte nějaký osvícený producent, klidně nám zavolejte, já vám řeknu víc.

VOJTĚCH FRANČŮ BÁSNÍK

V poslední době jste se několikrát objevil na obrazovkách České televize. Dětské publikum vás může znát z pořadů programu ČT :D, starší diváci pak ze seriálu Filter. Patřilo účinkování ve vánoční pohádce mezi vaše herecké sny?

Je to určitě splněný sen pro mou mámu, která si to dlouho přála a často o tom mluvila, i když spíš v legaci. Filmové natáčení беру vždycky jako odměnu a natáčecích dní si hodně vážím. Je to něco, co si užívám, u čeho je mi dobře, ale primárně jsem divadelní herec. To, že budu mít příležitost si zahrát právě v pohádce, mě tedy hodně překvapilo i potěšilo, zvláště když se režie ujal Peter Bebjak, kterému maximálně důvěřuju. Natáčení tak bylo moc fajn a bylo i jedním z mých splněných snů.

Už jste tedy měl s režisérem Bebjakem nějakou pracovní zkušenost?

Ano, pohádka byla naše druhá spolupráce. Tou první byla kriminálka. Peter občas chodí na naše před-

stavení do divadel, kde působím, ať už to jsou Geisslers Hofcomoedianten, nebo Městská divadla pražská. Má moc rád divadlo, takže si myslím, že tam na mě asi přišel.

Zpátky k vaší roli – měl jste touhu zahrát si někdy například postavu prince?

V tomto směru nemám žádné konkrétní cíle nebo ambice. U rolí, které mi přicházejí do života, najdu vždycky něco zajímavého. Vždycky mě baví. Ať už je to role Dana ve Filteru, nebo básníka v pohádce. Já se do rolí vždycky postupně tak nějak zamiluju, než že bych měl na začátku nějakou představu.

Byl vám básník charakterově blízký, nebo naopak hodně vzdálený?

Mám opravdu rád poezii. Když jsem zjistil, že mojí rolí bude básník, bylo to v tomhle ohledu super. Od malička mě bavilo číst si poezii, občas píšu písňové texty do představení, což je také takový druh poezie, i když někdy dost svérázný. Nicméně tohle mi bylo určitě vlastní včetně toho, že se moc rád procházím přírodou. To je moje úplně největší radost. Vždycky když mám volno, vyrazím na procházku nebo jedu na výlet. A moje postava začíná právě tím, že se toulá po Krkonoších.

V průběhu natáčení jste měl možnost navštívit mnoho zajímavých míst v Česku. Máte po natáčení třeba jiný nebo nový vztah ke Krkonošům?

Točili jsme v jeskyni v Albeřicích. To bylo krásné místo, kam bych se chtěl někdy určitě znovu podívat. Ona je tedy veřejně nepřístupná, ale dá se k ní alespoň dojít. Potom jsme točili v Novém Městě nad Metují a tam to bylo také úplně super. Znal jsem to tam sice už předtím, ale protože jsme tam byli skoro týden, mohli jsme si to tam všechno znovu projít.

Co by podle vás nemělo chybět vánoční pohádce?

Jakýkoliv film, divadlo a samozřejmě i pohádka by měly mít především silný příběh. To si myslím, že je úplně nejdůležitější, protože to je ten důvod, proč na ně koukáme. Příběh, se kterým se člověk může ztotožnit nebo se s ním prostě sžít, je asi nejdůležitější.

LUCIE DUCHÁČKOVÁ
DORA

Kterými vlastnostmi by si mohla Dora získat diváky?

To je těžká otázka. Vytvořila jsem toho o ní mnohem víc, než se dostane na obrazovku. Sama jsem zvědavá, co se tam propíše, jak bude působit. Pro mne je klíčová otázka, jestli si získá mě, protože jsem svůj nejtvrdší kritik. Oslovilo mě, jak prostřednictvím revolty roste po vzoru své tety do ženy činu. Tenhle motiv mě bavil už odmala. Chce se rozhodovat sama za sebe, chce se realizovat. Nechce jít nutně proti konvenci nebo proti otci. Ale ten ji drží hodně

zkrátka, jak to v té době bylo běžné. Na české poměry otevírá relativně progresivní ženské téma. Má ideály, kterým by bylo třeba obrousit hrany. To, co vidíme na konci pohádky, by byl jen začátek. Je to taková coming of age tematika, která je pohádkám vlastní.

Měla jste při ztvárnění Dory prostor přizpůsobit si ji trochu podle sebe a podle toho, jak jste si ji představovala při prvním čtení scénáře?

Peter Bebjak mi dal volnou ruku a plnou důvěru, což je to nejlepší, co se herci může stát. Na jedné z výtvárných zkoušek jsem ho požádala, aby mi zodpověděl pár otázek. Zajímalo mne, která řešení jsou pro mne výhodnější, jestli jsme zajedno ve vidění zlovomých momentů, co se v té holce děje. Přišla jsem na plac s hotovou nabídkou, kterou Peter případně usměrnil nebo zrežíroval připomínkami. Nepamatuju si, že bychom se v něčem neshodli. Překvapilo mne, že dynamika nebo dramaturgie některých situací v ateliérech, které jsme točili první tři dny, byly jiné, než jsem si je představovala. První čtení scénáře je pro mne spíš mapování pole, celého příběhu a atmosféry, to mám teprve skicu. Hlavně je tu ta žánrová obtíž, že je to hodně zjednodušené i co do textu. Teprve musíte najít, jak to pro sebe herecky zkomplikovat.

Na vašem hereckém kontě nalezneme projekty jako Smetana nebo Marie Terezie, kde jste měla možnost poznat, jaké to je, pohybovat se v dobovém kostýmu – to jste si mohla vyzkoušet i v případě Krakonoše a básníka. Jaké to je, strávit v takovém kostýmu celý natáčecí den?

Náročné. Pokud máte skutečný korzet, dýcháte tak na třetinu nádechu. To k tomu neodmyslitelně patří. Holky v kostymérně mi během natáčení korzet tajně krapet povolovaly. Ono se to pár minut na zkoušce zvládá jinak než pak deset hodin denně několik dní

za sebou. Člověk rychle pochopí, proč se v historických filmech tak často omdlívá. Jednou se stalo, že jsme to zapomněli přes oběd povolit. Ten den přšlo a my natáčeli v lese. Spodní vrstvy kostýmu byly komplet propocené z horka už od rána, a jak jsem byla stažená moc dlouho, chytla jsem během obrazu šílenou panickou ataku. Pustila jsem to až během převleku na další obraz. Bála jsem se, že když se ozvu a přeruším natáčení, bude si o mně štáb myslet, že jsem hysterická. Přemýšlela jsem o tom v tom stavu do nesmyslných extrémů. To je asi taková ženská, nebo spíš holčičí výsada. Pozůstatek internalizovaného patriarchátu. Buď hodná, hezká holčička a nevymýšlej kraviny. Jinak jsem bojovnice, zvládnou leccos. Můj přítel Robert říká: nepřeceňuj svůj význam v životě druhých. To je svatá pravda. Smrt domněnkám! Celý štáb byl pro mě každopádně doslova jako z pohádky. Navíc zbožňuju dobové projekty. Považuji to za velké umění – mít fantazii, znalosti a schopnost to navrhnout, ušít.

Jaké pro vás bylo natáčení v Krkonoších? Objevila jste díky pohádce nová místa?

Viděla jsem jich spoustu. V lesích jsem byla nejšťastnější. Kdybyste mi řekli, ať vám je ukážu, nesvedla bych to. Plac byl z našeho zázemí obvykle vzdálený ještě jízdu autem. Navzdory tomu, že jsem, jak říká Robert, obsedantně-kompulzivní, můj orientační smysl nemůže mojí systematickosti stačit ani zdaleka. Takže mi z toho zůstala spíš bojovka, abych je znovu našla. Pamatuju si na potůček, do kterého jsem se tam zakoukala. Lezla jsem jednou po kratším natáčení jen s vyhrnutou sukní do říčky někde u Kořenova. To jsem šla výjimečně v horkém dni na procházku. Po směně jsem povětšinou padla za vlast nebo už byl čas vyrazit rovnou na večeři s ostatními.

Jak dobře jste před natáčením znala Krakonoše a legendy, které se k němu vážou? Musela jste si

o něm něco nastudovat, nebo jste na jeho příbězích vyrůstala?

Ani jedno. Znáám Anče, Kubo, hajnej, podívala jsem se na Krakonošovo tajemství s Leonou Skleničkovou, ale Krakonoše a lyžníky už si nepamatuju. Do legendy o Krakonošovi a příběhu Krakonoše a básníka jsem se nořila spíš skrze vnitřní svět. Příběhy postav a jejich okolnosti jsem rozvíjela z toho, jak jsem je nacítla buď v reálném čase na natáčení a z připomínek, nebo když jsem se na ně napojila během studia a rozboru textu. Ty archetypy a zápletky, které jsou pro tenhle žánr klíčové, záměny a proměny ale samozřejmě znám.

Jaké byly reakce okolí, když vyšlo najevo, že budete hrát ve vánoční pohádce?

Jaké byly reakce? No konečně! Když dávali pohádku O vánoční hvězdě, kde byla Tereza Ramba s kudrnatou blondátou parukou, doma mi říkali: to jsi mohla hrát ty, a nemuseli by se dělat s těmi vlasy! Ale to byl samozřejmě fór. S vlasy měli navíc práci i letos.

Dodržujete ve své domácnosti tradiční vánoční zvyky?

Záleží, co si pod tím představíte. Ničím neházíme, mimo celoroční pálení svíček žádný vosk ani olovo, kapra nemám. Mrtvé zvíře na stole nepřináší úctu k tradici. Můj bramborový salát, to ovšem být musí. Jinak Štědrý večer trávím už roky u macešky, takže všechno se děje tam. V průběhu let se stalo naší tradicí, že během sledování štedrovečerní pohádky vzniká svého druhu open mic pro bezprostřední skupinový stand-up. Komentujeme, glosujeme a každoročně se přidávala ta poznámka, že jsem tam měla hrát já. Tak jsem zvědavá, jak to bude letos. Tipuju, že buď budou všichni vzorně sledovat, nebo to budu sama doprovázet historkami ze zákulisí. Ve výsledku jsem asi nejšťastnější, když můžu být vtipná.

KRAKONOŠOVO TAJEMSTVÍ ZAJÍMAVOSTI

Krakonošovo tajemství je dosud nejsledovanější vánoční pohádkou vysílanou 25. prosince, sledovalo ji 3,753 milionu diváků starších čtyř let při podílu 64,49 %. Současně se jedná o třetí nejsledovanější pohádku vysílanou během vánočních svátků od začátku měření sledovanosti v roce 1997. Krakonošovo tajemství se také stalo nejsledovanějším pořadem roku 2022 napříč celým televizním trhem.

Poslední sudička

Nová horlivá sudička by lidem nejraději nadělovala samé štěstí. Jenže hned při první věštbě spatří malého prince Vincenta ve smrtelném ohrožení obrem. Vyděsí ji to natolik, že se rozhodne své poslání opustit. Nechce být součástí osudu, který by mohl někomu ublížit.

scénář: David Košťák // **dramaturgie:** Klára Vlasáková, Markéta Hoskovcová // **výkonný producent:** Petr Nezval // **kreativní producent:** Luděk Horký // **režie:** Pavel Jandourek // **hrají:** Stela Skýpalová, Renata Pastrňáková, Marie Basovnicková, Alan Ptáček, Věra Sagulová, Daniel Eichler, Zlatuše Kurcová, Sergej Josef Bovkun, Samuel Mako a další

I letos bude v iVysílání nová vánoční pohádka pro neslyšící, tentokrát s názvem Poslední sudička. Nabídne i kompletní kolekci všech doposud vysílaných pohádek ve znakovém jazyce.

LUDEK HORKÝ
KREATIVNÍ PRODUCENT ČT

Poslední sudička je o zodpovědnosti člověka za svůj vlastní život bez ohledu na osud, na rodiče anebo třeba na pohádková pravidla. A odvaze tu zodpovědnost přijmout. Námět k ní přinesl mladý scenárista David Košťák, který je současně uměleckým šéfem Malého divadla v Českých Budějovicích – jednoho z nejlepších českých divadel specializovaných na tvorbu pro děti a mládež. A režie se ujal zkušený filmový vypravěč Pavel Jandourek (Maharal – Tajemství talismanu, Království potoků, Cukrkandi), který naši pohádku posunul do roviny napínavého dobrodružného příběhu o zápolení lidí s obry a o nalezení sebe samých. Poslední sudička je v pořadí jedenáctou pohádkou, kterou Česká televize vyrobila v českém znakovém jazyce a současně ji opatřila tradičně špičkovým dabingem. To znamená nejenom službu pro neslyšící, ale především prostor k tomu, aby mohli neslyšící diváci plnohodnotně a rovnocenně sdílet filmový zážitek s diváky slyšícími. Jde o výsostně inkluzivní projekt. České pohádky ve znakovém jazyce jsou světový unikát. Nevím,

že by se kdekoli jinde na světě v takovém rozsahu natáčely. Většina diváků zná český znakový jazyk z okénka pro tlumočníka. V našich pohádkách ovšem není žádné tlumočení potřeba, protože postavy v příběhu samy přímo znakují. Neslyšící diváci tak mají vlastní dramatickou tvorbu, která není do znakového jazyka jen tlumočena, ale která je jím vytvářena. Pohádka je velmi starý slovesný žánr, který má dar lidi v nejširším slova smyslu propojovat. U pohádek se potkávají děti s rodiči i s prarodiči a všem jsou blízké. Pohádky z různých konců světa jsou si často podobné, čímž dokazují skrytou myšlenkovou blízkost lidí ze vzdálených kulturních okruhů. Propojení slyšících s neslyšícími je tak jenom dalším zcela přirozeným pohádkovým zázrakem. A zázraky k Vánocům patří.

PAVEL JANDOUREK
REŽISÉR

Co jste před natáčením Poslední sudičky věděl o pohádkách v českém znakovém jazyce, které Česká televize natáčí už jedenáct let?

O pohádkách ve znakovém jazyce jsem shodou okolností věděl, protože můj kamarád zvukař Ondřej Muška dělal léta jejich zvukovou postprodukci, ale musím se přiznat, že celou pohádku jsem poprvé zhlédl až loni o Vánocích, kdy jsem byl oslovený k režii letošní Poslední sudičky. A byl jsem fascinován, na jaké úrovni – scénaristicky, herecky i výpravně – tento netradiční formát Česká televize zvládá. A Ondra Muška se samozřejmě letos opět zaslouží o to, aby byla pohádka srozumitelná i pro slyšící diváky, kteří neovládají znakový jazyk.

Jaký je rozdíl mezi natáčením běžné pohádky nebo dětského filmu a pohádky v českém znakovém jazyce? Jak rozdílná byla vaše příprava?

Překvapivě to až tak moc velký rozdíl není – casting, výprava, kostýmy, technický scénář a zkoušky té-

měř bez rozdílů, natáčení také, jen se člověk musí přizpůsobit jistě míře nezvyklého ticha, které to vše provází. Ale ČT točí tyhle pohádky už řadu let, takže tým tlumočnicků i produkce jsou na to zvyklí, umí v tomto prostředí pracovat a herci byli úžasní, jsou to už profesionálové. Já už to asi vlastně párkrát zažil – je to, jako když točíte v cizině, kde je jistá jazyková bariéra, ale všem jde o dobrou věc, a tak to vždy dobře dopadne.

Vychází příběh z klasických pohádkových motivů, nebo se scenárista David Košťák vydal trochu modernějším směrem?

Já myslím, že je to spíše klasická pohádka s lehce netradiční zápletkou – tři sudičky už jsme v pohádkách asi všichni viděli, ale příběh, ve kterém se nejmladší z nich vzepře svému poslání a odmítá předvídat osud dětem, protože sudba nemusí být vždy jen krásná a pozitivní, uvidí diváci až letos o Vánocích.

Jak probíhala spolupráce mezi vámi, herci a tlumočníky? Měnily se některé věci během natáčení?

Měl jsem dvě skvělé tlumočnice Danielu Novákovou a Evu Radilovou a u monitoru se mnou seděl odborný poradce Milan Fritz, který hlídal, jestli jsou všechny znaky v pohádce srozumitelné. Spolupráce to byla báječná a díky důkladným hereckým zkouškám před natáčením jsme vlastně nic moc neměnili. Spíš jsme se jen přizpůsobovali počasí, protože na přelomu července a srpna jsme v exteriérech vychytali všechny teplotní rekordy letošního roku. Pro herce v dobových kostýmech nebo brnění tak bylo hodně náročné trávit na slunci celé dny ve čtyřicetistupňových vedrech. Ale byli stateční a všechny bouřky nás naštěstí o vlas minuly.

Musí režisér při natáčení pohádky ve znakovém jazyce přemýšlet o kameře jinak? Konzultuje-

te i v postprodukci střih se supervizorem? Je potřeba například více hlídat velikost záběru, gesta nebo prostor kolem herců?

Záběrování dialogů je vlastně ten největší rozdíl od normálního filmu. Není zde moc prostoru na detaily nebo prostřihy na reakce ostatních postav. Znakující herec prostě musí být v záběru od začátku do konce své repliky – ne moc zblízka ani ne moc daleka. Mohlo by se zdát, že je to pro režiséra o to jednodušší, ale právě postříhat takovýto dialog, aby to nebyla nuda třeba pro lidi, kteří znakový jazyk neznají (i na ty myslíme), byl o to větší oříšek. Tak snad se nám to povedlo.

Kromě scénáře máte při natáčení vytištěný také plán toho, jak se herci pohybují po place. Používáte podobný plán běžně i při natáčení jiných projektů?

Já si vždy při natáčení hraných projektů kreslím mizanscény jednotlivých obrazů. Ty mi pak šetří čas na place a já můžu vymýšlet jiné věci nebo se více soustředit na práci s herci. Tentokrát jsme je rozkreslili s kameramanem Peterem Benczikem ještě důkladněji, aby neslyšící herci předem věděli, odkud a kam mají dojít, kde budou kamery, nábytek a podobně. A natočit jsme stihli vše, takže se to, myslím, vyplatilo.

Jak jste si během natáčení osvojil český znakový jazyk? Naučil jste se nějaké znaky nebo fráze, které dnes už dokážete použít?

Pár znaků jsem se naučil – umím poděkovat, zatleskat i zanádat. Ale žádná sláva to není, musím na tom ještě zapracovat. Nicméně zajímavá zpráva pro lidi, kteří mne znají – náš tradiční závěrečný přípitek po konci natáčení extendere tentokrát proběhl ve znakovém jazyce.

Proč by se diváci měli podívat na Poslední sudičku?

Neslyšící diváci samozřejmě proto, že je to zase jiná pohádka, doufám zajímavá, vtipná i místy napínavá, ale hlavně je to vzkaz této nemalé části naší populace od veřejnoprávního média, že i na ně je ve společnosti myšleno. No, a slyšící hlavně proto, aby zjistili, že v komunitě neslyšících jsou velmi talentovaní herci, kteří dokážou i bez mluveného slova předávat emoce a vyprávět příběh stejně působivě jako slyšící herci. A možná i proto, aby si slyšící diváci uvědomili, že svět neslyšících není tak vzdálený tomu jejich a že i když spolu lidé někdy nemohou komunikovat stejným způsobem, jsou nám emoce, radost, strach, láska nebo humor všem společné.

**STELA SKÝPALOVÁ
SUDIČKA MOŘENKA**

Sudičky mají v českých pohádkách své nezaměnitelné místo. Čím je Mořenka jedinečná a komu tentokrát přinese svou sudbu?

Mořenka je jedinečná hlavně tím, že je tak trochu jiná sudička. Má svoje emoce, svoje představy a vlastně

se sama dostane do situace, se kterou si úplně neví rady. A její sudba se tentokrát týká malého prince Vincenta. Ale co přesně se mezi nimi stane a jak se jejich osudy propojí, to už bych asi neprozrazovala. To bych nechala neodtajněné.

V Čarodějnické pohádce jste si zahrála bludičku a nyní se do pohádkového světa vracíte jako sudička. Jaké pro vás bylo znovu vstoupit do tohoto kouzelného světa?

Bylo to moc krásné. Já mám pohádky ráda, takže jakmile se mi zase otevřely dveře do pohádkového světa, vůbec jsem neváhala a šla dovnitř. Tentokrát jsem si ale vyzkoušela, jaké to je, být sudičkou, což je docela zodpovědná práce – rozhodovat o osudech druhých lidí. Tak jsem si říkala, že hlavně nesmím nic pokazit! A Mořenka mě moc bavila, protože je taková lidská. Třeba tím, že si občas sama neví rady. Takže jsem si ten návrat do pohádky opravdu užila.

Nese Mořenka životní moudro, které byste si sama chtěla osvojit?

Asi bych si od Mořenky vzala hlavně to, že není potřeba mít na všechno hned odpověď. Ona se také někdy ocitne v situaci, kdy neví, co bude dál, a přesto se musí rozhodnout. A to je mi docela blízké. Takže bych si z ní chtěla vzít hlavně to, že je dobré trochu víc věřit životu a trochu míň všechno kontrolovat.

Odnášíte si z natáčení nějaký nezapomenutelný zážitek?

Určitě. Asi nejvíc mi utkvělo v paměti samotné natáčení v tom pohádkovém světě. Člověk tam najednou opravdu na chvíli zapomene, že je na place. Kolem vás jsou kostýmy, kulisy, kouzla... A vy máte pocit, že jste se ocitli v jiné době. A pro mě bylo velkým zážitkem i noční natáčení, protože právě v noci měla ta pohádka úplně jinou atmosféru a člověk měl ješ-

tě silnější pocit, že je součástí toho kouzelného světa. A samozřejmě byla spousta veselých momentů i mezi záběry, protože bez smíchu by to natáčení snad ani nešlo.

Je nějaký žánr nebo typ projektu, který by vás v budoucnu lákalo vyzkoušet?

Moc ráda bych si vyzkoušela nějaký film s výraznou ženskou postavou, třeba drama, kde by byl prostor jít trochu víc do hloubky a ukázat i jinou stránku herectví. To by mě opravdu lákalo. Ale zároveň mám ráda komedie, takže bych se nebránila ani něčemu, u čeho se člověk může zasmát. Nejvíc mě pak baví role, které něčím překvapí a trochu mě vyvedou z komfortní zóny.

V čem vidíte největší kouzlo pohádek v českém znakovém jazyce?

Největší kouzlo je v tom, že díky českému znakovému jazyku se pohádka dostane opravdu ke všem. Pro mě osobně je krásné vidět pohádku v mateřském jazyce, a hlavně vědět, že i malé děti, které ještě neumí číst, jí mohou díky znakovému jazyku rozumět. To je pro mě opravdu úžasný pocit. A znakový jazyk je navíc krásně obrazný a emotivní, takže pohádce dokáže dát úplně jinou atmosféru. Jen je škoda, že se na takovou pohádku můžeme těšit jen jednou za rok na Vánoce a pak zase musíme čekat.

Na co se během Vánoc každý rok nejvíc těšíte?

Nejvíc se těším na ten klid a čas strávený s rodinou. Mám ráda, když se na chvíli všechno zpomalí, doma voní cukroví, všude jsou světýlka a večer si sedneme k pohádce. To je pro mě takový opravdový pocit Vánoc. A samozřejmě k nim pohádky patří – bez nich si je vůbec neumím představit.

DANIEL EICHLER
PRINC VINCENT

Letos vás diváci uvidí v roli prince v pohádce Poslední sudička. Prošel jste castingem, nebo vás oslovili tvůrci?

Oslovil mě pan režisér, ale ještě jsem musel poslat video, kde jsem se představil a uvedl své herecké zkušenosti. O pár dní později mi přišla nabídka na roli prince.

Viděl jste všechny pohádky v českém znakovém jazyce? Máte svoji oblíbenou?

Samozřejmě jsem viděl všechny pohádky, a to nejen jednou. Mezi mé nejoblíbenější patří Dvě Mařenky a Ke všem čertům, protože v té jsem si i zahrál a natáčení bylo super.

Jak jste se na svou roli připravoval a kdo vám byl během přípravy největší oporou?

Měli jsme herecké zkoušky. Jsou specifické v tom, že máme scénář v českém jazyce a my si texty musíme

přeložit do českého znakového jazyka. Následně si všechny dialogy natáčíme, abychom mohli trénovat doma a byli na place připravení. Největší oporou mi samozřejmě byla moje rodina.

Zažil jste během natáčení i nějaké akční nebo napínavé momenty? Odnášíte si zážitek, na který budete vzpomínat?

Určitě budu vzpomínat na to, jaké bylo v té době horko. Dále také nezapomenu na natáčení scény v bažině. Byl jsem mokrý a unavený, ale především to byl velký zážitek.

Jaká panovala na place atmosféra? Vznikla mezi herci a tvůrci dobrá parta?

Atmosféra byla skvělá, všichni byli velmi milí, veselí, komunikace také probíhala bez problémů. Podporovali jsme se navzájem a všichni se o mě moc hezky starali. Bylo to opravdu úžasné.

K Vánocům neodmyslitelně patří pohádky. Máte mezi pohádkovými hrdiny svého oblíbence?

Moc se mi líbí americký film Sám doma, animovaný Grinch apod. A samozřejmě mám rád všechny filmy, ve kterých hrají neslyšící herci, například pohádky, protože jim plnohodnotně rozumím.

ZLATUŠE KURCOVÁ
CHŮVA BŘITVIČKA

V pohádce Poslední sudička se představíte v roli chůvy Břitvičky. Jak byste ji divákům představila?

Chůva Břitvička je trochu přísnější. Snaží se neústupně zocelit prince, aby byl silnějším bojovníkem.

Co je podle vás při tvorbě pohádky v českém znakovém jazyce nejnáročnější?

Nejnáročnější to asi bylo pro herce, kteří vyžadovali tlumočníka pro překlad scénáře, který byl pro ně náročný na zpracování do znakového jazyka.

Na kterou z pohádek, ve kterých jste hrála, nejraději vzpomínáte?

Jednou z mých oblíbených pohádek je Nepovedený čert, kde jsem hrála dvojroli čerta a selky. Tu postavu jsem si moc užila, dokonce jsem v kostýmu čerta šla během pauzy i do restaurace a bavila tím místní osazenstvo. Oblíbenou mám i postavu čarodějnice z pohádky Nejkrásnější dar. V určitý moment se

mi ztratila bradavice a se štábem jsme ji pak hledali po celém place, abychom ji nakonec našli na mém hrudníku. V pohádce Kde bydlí strašidla jsem zase hrála bílou paní, a když jsme točili venku, nesmírně jsme zaujali kolemjdoucí. Jeden malý roztomilý chlapeček se se mnou chtěl dokonce vyfotit. V prvních dvou zmíněných pohádkách jsem mohla uplatnit bláznivou stránku své osobnosti, protože jsem také takový čertík. Upřímně jsem si ale užila všechny role, které mi byly svěřeny. Bavila mě rozmanitost kostýmů i charakterů, se kterými jsem si mohla pohrát.

Máte sledování pohádek spojené s nějakou tradicí? Vrací se u vás každé Vánoce nějaký oblíbený zvyk, bez kterého by pro vás sledování pohádek nebylo ono?

Pohádky už od dětství patří k naší vánoční tradici. Bez nich si Vánoce neumím představit. Mezi mé oblíbené zvyky patří sledování starších pohádek, jako je Pyšná princezna nebo Princezna se zlatou hvězdou. Kdysi bohužel ještě nebyly televizní titulky, takže jsem si mohla užívat pohádky jen vizuálně, nicméně dnes si je mohu užít i s titulky. A nově si už nenechám ujít žádnou pohádku pro neslyšící ve znakovém jazyce.

Proměňuje se podle vás český znakový jazyk i v pohádkách? Jak se tyto změny za poslední roky odrážejí v jejich zpracování?

Když jsme před lety začali točit první pohádky, herci znakovali více znakovanou češtinou smíchanou se znakovým jazykem, za to v dnešní době vidím, že se v pohádkách více a více znakuje znakovým jazykem.

Fenomén štedrovečerní pohádka v ČT

(autorky textu: specialistky na programovou dramaturgii archivu ČT, Gabriela Nosková a Simona Nosková)

Vánoční pohádka je specifický fenomén, k níž se upíná velká pozornost. Když se řeknou Vánoce v České televizi, vybaví si většina z nás pohádky. Štedrovečerní pohádka se rodila postupně a současnou podobu získala v roce 1993.

Sváteční vysílání Československé televize mělo vedle zábavní také výraznou kulturně-výchovnou funkci. Zejména v prvních desetiletích její existence bylo patrné úsilí upozadit náboženský a duchovní rozměr Vánoc a namísto křesťanských tradic akcentovat spíše jejich světské a lidové, případně pohanské kořeny. Na obrazovce se proto vedle zábavnějších pořadů objevovala vážná hudba, koledy, opera či balet, který byl v některých letech zařazován dokonce do hlavního vysílacího času.

Výjimku z této převážně vážnější a kulturně-výchovné programové linie představovaly pohádky. Výrazným momentem byly například štedrovečerní premiéry adaptací podkrkonošských pohádek Marie Kubátové Darounická (1964) a Čertouská poudačka (1966). Postupně se tak ve svátečním vysílání vedle klasických literárních adaptací, pamětnických filmů či baletů, začal vytvářet prostor také pro pohádkovou tvorbu.

V prvních letech vysílání Československé televize (Československá televize začala poprvé vysílat 1. května 1953 zkušebně ze Studia Praha v Měšťanské besedě, pravidelně od konce února 1954) byly na Štedrý den do hlavního vysílacího času zařazeny osvědčené pamětnické filmy: Týden v tichém domě (20:00, rok 1955) či Páté kolo u vozu (20:30, rok 1958).

Již v roce 1957 se ve štedrovečerním programu objevila pohádka ve 20.45 odvysílala televize filmové Hrátky s čertem, které měly kinopremiéru v dubnu téhož roku.

V letech 1959 – 1961 dostal na Štedrý den v hlavním vysílacím čase prostor balet, konkrétně Z pohádky do pohádky, Coppélia a Čarovný krám. V dalších letech se program rozšířil také o televizní adaptace klasických literárních děl. Objevily se například Zlý jelen V. K. Klicperry (1962), Samota (1965), Lucerna (1967), Záhořanský hon (1968) a Maryla (1969) Aloise Jiráska či Návrat pana Ryšánka Jana Nerudy (1971). Výrazné místo přitom zaujímaly právě Jiráskovy hry, které umožňovaly připomínat národní minulost, tradice a představu úcty k předkům namísto náboženských tradic spojených s křesťanstvím. Výjimku z této převážně vážnější a kulturně-výchovné programové linie představovaly pohádky. Výrazným

momentem byly například štedrovečerní premiéry adaptací podkrkonošských pohádek Marie Kubátové Darounická (1964) a Čertouská poudačka (1966). Postupně se tak ve svátečním vysílání vedle klasických literárních adaptací, pamětnických filmů či baletů, začal vytvářet prostor také pro pohádkovou tvorbu.

Od 70. let se v hlavním vysílacím čase začaly pohádky objevovat stále častěji. V roce 1972 byla ještě uvedena televizní premiéra filmové pohádky Princ

Bajaja. O rok později však Československá televize PŘIPRAVILA divákům již PREMIÉRU původní televizní hudební pohádky Zlatovláška, natočenou podle stejnojmenné pohádky K. J. Erbena. Omylem však byla do vysílání zařazena loutková podoba z roku 1955.

Ta byla stažena a operativně byl upraven program. Časově byly, oproti původnímu plánu, předřazeny pořady: Romance štedrovečerní, poté: Lesní panna (premiéra). O premiéru hrané Zlatovlášky ale diváci ten den nepřišli, dostala se na řadu od 21:27 téhož dne. Hlasatelka po jejím skončení v odhlášení upozornila, že pohádka bude vysílána znovu koncem ledna, a to se také stalo 26.1.1974 15:10.

A o rok později už přišla pohádka Tři oříšky pro Popelku, která byla vysílána jako hlavní večerní pořad na Štedrý den 24. prosince 1974, a to v rámci zkušebního barevného vysílání. Vedení ČST věnovalo programu tohoto dne velkou pozornost právě i kvůli nepříjemné zkušenosti se Zlatovláskou z předchozího roku. Sledovanost byla mimořádných 94 % diváků. Od své premiéry se zapsala do srdcí diváků a pravidelně se vrací na sváteční televizní obrazovky všech televizí, a to nejen u nás. V Československé a České televizi byla dosud vysílána 34.

Do roku 1993 se pak na Štedrý večer v hlavním vysílacím čase, vysílaly: jak pohádky (původní televizní i televizní premiéry filmových pohádek), tak české rodinné filmy a komedie (původní televizní i televizní premiéry distribučních filmů).

Zásadní zlom ve vývoji štedrovečerních pohádek nastal, když Československá televize přišla s první vlastní velkou výpravnou vánoční pohádkou, premiérou, připravenou pro sváteční hlavní vysílací čas. Na Štedrý den roku 1990 byla na F1 vysílána pohádka O Janovi a podivuhodném příteli. Její uvedení znamenalo důležitý krok k podobě vánočního televizního večera, jak ji známe dnes. Zajímavé je,

že tato pohádka byla v Německu uvedena v kinech, u nás měla „jen“ premiéru na televizní obrazovce.

Tradici vlastních vánočních pohádek, jak je známe dnes, pak založila Česká televize s definitivní platností v roce 1993. V tom roce nabídla veřejnoprávní televize na Štědrý večer divákům premiéru velké výpravné pohádky: Sedmero krkavců brněnského televizního studia v režii Ludvíka Ráži.

Po rozpadu Československa a vzniku samostatné České televize v roce 1993 se tak tento nový přístup proměnil v pravidelnou tradici. Myšlenka byla prostá, ale půvabná: každý Štědrý večer nabídnout divákům zcela novou pohádku, která bude mít svou televizní premiéru právě během svátečního večera. Od roku 1993 se Česká televize tedy svými novými pohádkovými příběhy snažila navázat na odkaz úspěšných pohádek z osmdesátých let, jako například S čerty nejsou žerty, Tři veteráni nebo Jak se budí princezny.

Od té chvíle se začal rodit jeden z nejkrásnějších televizních zvyků: čekání na novou pohádku, která se poprvé rozzáří na obrazovkách právě na Štědrý večer. Z televizního pořadu se postupně stal symbol českých Vánoc a neodmyslitelná součást svátečního večera. A tak každý další rok Česká televize od té doby přichází s novým vánočním příběhem, který ve velkolepé výpravě a filmovém zpracování sama vyrábí.

Tři oříšky pro Popelku

Filmová verze Popelky od režiséra Václava Vorlíčka patří k vánoční klasice nejen v Česku, ale i v dalších evropských státech. Herečka Libuše Šafránková se v hlavní roli stala legendou pro mnoho generací diváků.

Samotný film by však nikdy nevznikl nebýt tvůrců, kteří ho navzdory tehdejší situaci dokázali prosadit. Scenárista František Pavlíček totiž patřil mezi autory, kteří měli v té době zakázanou činnost. Jeho jméno tedy nakonec zastoupila televizní scenáristka a dramaturgyně Bohumila Zelenková. Velkou roli v realizaci hrál i scenárista, spisovatel a dramaturg Ota Hofman. Barrandovská dětská tvůrčí skupina se pod jeho vedením na začátku sedmdesátých let stala útočištěm mnohým režimu nepohodlným autorům, kteří neprošli stranickými prověrkami. Právě díky tomuto zázemí mohli někteří z nich navzdory nepříznivé době dál pracovat a podílet se na vzniku filmů, které by jinak jen stěží dostaly šanci.

BOHUMILA ZELENKOVÁ SCENÁRISTKA A DRAMATURGYNĚ

Vaše jméno je úzce spjato s legendární pohádkou, která je pro mnoho domácností tradiční součástí Vánoc. Můžete přiblížit tehdejší situaci a co vedlo tvůrčí tým právě k těmto krokům?

Příběh o Popelce je příběh o dívce, která se nevzdala a nenechala se ponížít chudobou ani bezcitnou, nespravedlivou macechou a svou důstojnost si vybojovala... A jako film neměl vůbec vzniknout. Její skutečný autor František Pavlíček se brzo po okupaci roku 1968 stal tzv. zakázaným autorem. Za své politické názory byl potrestán zákazem veškeré umělecké činnosti, propuštěn z funkce ředitele vinohradského divadla a vyhozen jako dramaturg filmové tvůrčí skupiny pro děti. A v té chvíli se Popelka stává také příběhem o lidské odvaze postavit se na stranu spravedlnosti a nerespektovat tento útok na lidskou svobodu. Vážím si Oty Hofmana, vedoucího dětské tvůrčí skupiny, který svému bývalému kolegovi okamžitě nabídl pomoc. Rozhodl se realizovat scénář Tři oříšky pro Popelku, rozpracovaný před deseti lety ve

skupině, pod náhradním autorským jménem. Bylo to riskantní rozhodnutí. Při prozrazení by následky byly kruté: postižena by byla tvůrčí skupina, všem zúčastněným by hrozila ztráta zaměstnání a postih mohl dopadnout i na jejich rodiny. Podmínkou přijetí byla mlčenlivost a uvěřitelnost náhradního autorství. Byla jsem o to požádána a přijala jsem to. Stala jsem se autorkou Popelky. Propůjčila jsem své autorské jméno, podle Františka Pavlíčka jsem mu své jméno darovala navždy. Ačkoliv první impuls směřoval k (materiální) pomoci Pavlíčkovi přežít, uměla jsem si představit bezmoc tvůrčího člověka zbaveného možnosti realizovat se svým dílem.

Musel se scénář nějak měnit, aby se odlišil od rukopisu Františka Pavlíčka? Jak taková práce probíhala? Mohli jste spolu nad texty debatovat, nebo to bylo příliš velké bezpečnostní riziko?

Scénář byl v rozpracované verzi. Naštěstí pod Pavlíkovým jménem byla proplacena jen synopse, a to v roce 1960. Pod svým jménem jsem tedy podepsala novou smlouvu na synopsi, na filmovou povídku a s odstupem i na scénář. A začala s dramaturgyní Marcelou Pittermannovou na scénáři běžným způsobem pracovat. Výhodou bylo, že jsme se s Pavlíčkem již dříve znali. Psala jsem na DAMU diplomovou práci o jeho divadelní trilogii a měla jsem jeho důvěru. Drobné úpravy dialogů nebo škrty jsem mohla při dramaturgii řešit na místě. Komunikace s Pavlíčkem byla obtížná kvůli odposlouchávaným telefonům, štěnicím umístěným pod kterýmkoliv hospodským stolem, kontrolované poště... Organizace tajných schůzek, dorozumívání pomocí domluvených hesel nebo telefonování z veřejných telefonních budek, to vše patřilo k té humornější stránce konspirace. Nebyla to přehnaná opatrnost, ale nutnost. Díky tomu, že pravdu znalo jen pár lidí, asi šest, se skutečně podařilo udržet ji v tajnosti téměř dvacet let. Věřila jsem tomu, že: slušný člověk

se neptá. A přesvědčila jsem se, že slušný člověk neudává. Celé období normalizace znehodnocovalo přirozený lidský život. Navzdory tomu vyprovokovalo v některých lidech i to nejlepší – opravdové přátelství pevně opřené o vzájemnou úctu a důvěru. Alespoň Popelka mi tento pocit přinesla. S Pavlíčkem jsem spolupracovala ještě asi deset let po sametové revoluci – on jako autor pod svým jménem, já jako dramaturgyně. V té době vznikla minisérie Muž v pozadí o Josephu Fouchém, francouzském ministrovi pěti rozdílných režimů a zakladateli novodobé policie za Napoleonova císařství. Asi jsme se oba potřebovali vypořádat s touto tematikou. František Pavlíček do něj vložil své mistrovství ve vytváření dramatické postavy, které v něm celou dobu zákazů zrál. A dožil se Ceny Vladislava Vančury.

Dokázala jste si tehdy představit, že by mohly Tři oříšky i za více než padesát let patřit ke klenotům českého filmu?

Ne, to jsem si samozřejmě představit nedokázala. A přitom si to Popelka zaslouží – je to umělecké dílo, všichni tvůrci vytvořili svou profesí harmonický celek. Osloví nás nejen příběh vyprávěný nádhernými dialogy, ale také Svobodova hudba, nadchne nás krásná tvář Libušky Šafránkové, okouzlí nás sněhem zpoetizovaná krajina, zalíbí se nám kostýmy. Ale ani při vědomí, že je to pohádkový klenot, jsme se neodvažovali hledět prorocky do budoucnosti. Krytí nebyl jen čin, ale dlouhodobý režim existence: stálé nebezpečí, co když se to provalí, permanentní pocit, že každá chyba může mít následky, stálé obhajování mého autorství, vědomí, že jméno není jen jméno... Byla to pro mne existenciální zátěž na dlouhé roky. Tím spíš, že se někdy mylně předpokládalo, že ten, kdo propůjčil své jméno zakázanému autorovi, si také ponechával jeho honoráře. V mém případě tomu tak nikdy nebylo. Za každý rok, kdy všechno zůstalo utajeno, jsem byla vděčná. Dá se nazvat zázrakem, že jsme to všichni dokázali téměř

dvacet let. A že nám celých těch dvacet let Popelka mohla dělat radost.

OTTO HOFMANN SYN SCENÁRISTY, SPISOVATELE A DRAMATURGA OTY HOFMANA

Co všechno museli tvůrci a lidé kolem projektu Tři oříšky pro Popelku podstoupit, aby vůbec došlo k jeho realizaci? A jakou roli v tomto příběhu jako jeden z klíčových hráčů sehrál váš otec Ota Hofman?

Vznik filmu o Popelce nebyl jednoduchý. Tento projekt ve své době vůbec ani neměl vzniknout. Nástup normalizace tehdy významně ovlivňoval veškeré dění v barrandovském studiu. Celá řada skvělých autorů musela odejít nebo byla brutálním způsobem odejita a skupina dětského filmu nebyla výjimkou. František Pavlíček nebo Jan Procházka patřili mezi nežádoucí autory. Můj táta tehdy převzal vedení skupiny po Janu Procházce a myšlenka na film o Popelce byla již v procesu. Nicméně existovaly dva hlavní faktory, které této výpravné pohádce bránily vzniknout. Jednak jméno autora filmové povídky Františka Pavlíčka, zakázaného autora. A potom také finanční otázka nákladné pohádky, když se muselo po předchozím velmi nákladném projektu z dílny Františka Pavlíčka a Františka Vlácil Markéta Lazarová na Barrandově šetřit. Tyto dvě překážky dokázal můj táta překonat. Jednak tím, že měl výborné kontakty v německém filmovém studiu DEFA a dokázal je látkou o Popelce oslovit natolik, že do projektu vstoupili v koprodukcii. A pak také tím, že se nebál hledat a najít blázna, který se pod scénář Františka Pavlíčka podepíše jako autor. Oslovil proto Ottu Zelenku, který odmítl s ohledem na to, že byl pro barrandovské vedení nedůvěryhodný. Nenapsal totiž dosud žádnou pohádku, ale

jeho žena Bohumila Zelenková se nabídla, že tuto riskantní službu vezme na svá bedra. Nic z toho neměla, ale pokud by se to provalilo, měli by oba i můj táta doživotní zákaz činnosti. Proto nastoupil zákon omerty a o krytí Františka Pavlíčka Bohumilou Zelenkovou vědělo jen pár opravdových přátel, zasvěcenců. Jsem si naprosto jistý, že to nevěděl ani režisér Václav Vorlíček.

Snímek znáte důkladně z mnoha úhlů a dlouhodobě se věnujete i okolnostem jeho vzniku. Které zajímavosti, příběhy nebo fakta podle vás dnes zůstávají upozaděné?

Velký zájem se podílet koprodukčně na tomto filmu měla západoněmecká televizní stanice Westdeutscher Rundfunk v osobě producenta Gerta Münteferinga. Určitě by poté byl rozpočet mnohem vyšší a pohádka ještě výpravnější. Nicméně východoněmecká DEFA vstup západoněmeckého partnera zamítla z důvodu neexistující smlouvy o kulturní spolupráci mezi oběma německými státy. Přesto pak Gert Müntefering do projektu nakonec vstoupil se svými požadavky, kdy například z důvodu konkurenčního boje mezi západoněmeckými stanicemi není v německé verzi tohoto filmu píseň Karla Svobody a Karla Gotta Kdepak, ty ptáčku, hnízdo máš.

Když jste se začal podrobněji vracet ke vzniku pohádky, objevil jste informace, které vás jakoliv překvapily?

Zákon omerty byl důsledný, ani já jsem nebyl členem té malé skupinky přátel, kteří byli zasvěceni. Do sametové revoluce jsem nevěděl o krytí Popelky nic. Táta se sametové revoluce nedomáhal, ale mezi zasvěcence patřila i moje máma. Kromě Popelky zařídil táta takových filmů celou řadu. Za Jana Procházku sám podepsal scénář filmu Už zase skáču přes kaluže. A nelze nevzpomenout na film Páni kluci nebo pohádku Princ Bajaja. Nicméně čím jsem na-

prosto fascinovaný u filmu Tři oříšky pro Popelku, je nejen úspěšnost prodeje tohoto filmu do obrovského množství zemí, ale hlavně to, že ani padesát let po jejím vzniku si stále a znovu bez této pohádky neumíme představit Vánoce nejen u nás a na Slovensku, ale ani v Norsku, Německu, Rakousku, Švýcarsku, Švédsku či Finsku – předloni byla vysílána 27krát, loni 22krát. Pokud se pokusím tuto sledovanost včetně všech DVD, videokazet a nyní již i Streamu sečíst za oněch 50 let, pak tuto pohádku viděla určitě miliarda dvě, možná i víc diváků. Tento film je dle mého laického úsudku jednoznačně nejúspěšnějším filmem nejen české, ale možná i evropské kinematografie.

36. ročník Adventních koncertů České televize

Vánoce mají svou vůni, své světlo i své nezaměnitelné tóny. A už neodmyslitelně k nim patří také Adventní koncerty České televize. Jedna z nejdéle fungujících veřejných sbírek v Česku rozdělila za dobu svého působení mezi 140 neziskových organizací více než 360 milionů korun. Loňský rok se pak s rekordní vybranou částkou 39 629 556 korun stal ročníkem nejúspěšnějším. Adventní koncerty ale nejsou jen o číslech. Jsou především o lidech, jejich příbězích a o víře, že i zdánlivě malé gesto může znamenat velkou pomoc. I letos tak budou čtyři adventní neděle a čtyři přímé přenosy charitativních koncertů České televize ve znamení pomoci čtyřem neziskovým organizacím. Díky tomuto zázemí mohli někteří z nich navzdory nepříznivé době dál pracovat a podílet se na vzniku filmů, které by jinak jen stěží dostaly šanci.

ŠÉFDRAMATURGYNĚ JANA ŠKOPKOVÁ

V letošním 36. ročníku Adventních koncertů České televize zavedeme diváky do dvou míst, ze kterých budeme vysílat úplně poprvé. Moc se těším na druhý Adventní koncert z chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře. Je to památka zapsaná na Seznam světového dědictví UNESCO a v tomto monumentálním gotickém chrámu by mohl být koncert opravdu mimořádným zážitkem. Třetí Adventní koncert budeme vysílat z kostela Povýšení sv. Kříže v Rožmitále pod Třemšínem. To je naopak velmi komorní prostor, k jehož největším skvostům patří barokní varhany, na které hrál Jakub Jan Ryba, který je zde i pohřben. Také tu poprvé zazněla jeho Česká mše vánoční. Tato hudba je pro mne symbolem Vánoc a určitě bude krásně znít v místě, kde před 230 lety vznikla. Především ale držím palce všem organizacím, kterým budou letošní přímé přenosy věnovány! Loňský rok byl rekordní, tak doufám, že i letos diváci podpoří tuto nejstarší charitativní akci České televize."

První Adventní koncert se bude konat již 29. 11. 2026 v Tereziánském sále Břevnovského kláštera v Praze a jeho patronkou je televizní moderátorka **Tereza Kručinská**. „Jsem opravdu ráda, že Česká televize se snaží i formou Adventních koncertů pomáhat tam, kde je to třeba. A moc si vážím toho, že můžu být letos patronkou organizace Malyna Via. Dělají skvělou a potřebnou práci pro rodiny, které mají zdravotně nebo jinak postižené děti. Protože ten čas, který jejich pozorné a milé asistentky s dětmi stráví, znamená pro jejich rodiče moc důležitou úlevu a pomoc. A peníze navíc by pro ně znamenaly mimo jiné možnost pomoci i většímu počtu rodin, které to potřebují.“

Výtěžek z koncertu pomůže organizaci **Malyna Via, o. p. s.**, z Prahy, která již více než 20 let po-

máhá rodinám z Prahy a okolí, které pečují o děti se zdravotním a kombinovaným postižením. Nabízí ambulantní i pobytovou odlehčovací službu, osobní asistenci a terénní služby, a to celoročně včetně víkendů a prázdnin. V současnosti však téměř 100 dětí čeká na potřebnou podporu, kterou organizace kvůli omezené kapacitě nemůže zajistit. Výtěžek z Adventních koncertů pomůže organizaci Malyna Via s rekonstrukcí a modernizací Centra Filipovka na Praze 4, včetně odstranění bariér a zvýšení požární bezpečnosti, vybudování inkluzivního hřiště a úpravy zázemí pro děti. Cílem je zvýšit kapacitu služeb a vytvořit bezpečné, bezbariérové a podnětné prostředí, které umožní pomáhat většímu počtu dětí a zároveň poskytne jejich rodinám potřebný prostor k odpočinku a zvládání každodenního života.

Ředitelka organizace Malyna Via, o.p.s., Alena Seoud: „Na Adventní koncerty se moc těším a vnímám je jako něco opravdu výjimečného. Jsou pro nás příležitostí ukázat veřejnosti skutečný život rodin, které pečují o děti se zdravotním postižením – jejich každodenní sílu, únavu, lásku i chvíle, kdy už potřebují, aby jim někdo pomohl nést část té zátěže. Zároveň nám dávají obrovskou naději, že díky podpoře diváků budeme moci být nablízku ještě více dětem a jejich rodinám a pomoci jim získat něco, co je pro většinu z nás samozřejmé – možnost žít co nejběžnější rodinný život.“

Návštěvníci prvního adventního koncertu, ale také televizní diváci se mohou těšit na hudební zážitky v podání těchto umělců: Martinů Voices a Lukáš Vasilek, Tereza Černochová, Matěj Ruppert a Ondřej Brousek, Viktor Stocker a Pavol Praženica, Josef Špaček a Česká studentská filharmonie, Trio Incendio a Mimosa Quartet.

Druhým místem, které bude hostit Adventní koncert České televize, bude 6. 12. 2026 chrám svaté Barbory v Kutné Hoře. Patronem koncertu, který vybranou částkou přispěje organizaci **Kolpingovo dílo České republiky** ze Žďáru nad Sázavou, je geograf a vědecký redaktor **Vladimír Piskala**. „Mám obrovskou radost, že můžu být součástí projektu, který pomáhá už tak dlouho. Úplně první koncert se v televizi vysílal v roce, kdy jsem se narodil. O to víc mě těší, že se letos mohu zapojit i já.“

Kolpingovo dílo České republiky poskytuje odbornou pomoc lidem se závislostmi a duševním onemocněním, podporuje lidi ohrožené sociálním vyloučením a věnuje se také prevenci rizikového chování dětí a mládeže. Již 26 let provozuje Terapeutickou komunitu Sejřek, která poskytuje dlouhodobou léčbu lidem s tzv. duální diagnózou, tedy souběhem závislosti a duševního onemocnění. Na léčbu navazuje služba Následná péče Kolping v Brně, která klientům pomáhá zvládnout návrat do běžného života, od zajištění bydlení a zaměstnání přes řešení sociálních a finančních problémů až po další odbornou podporu. Výnos z Adventních koncertů podpoří modernizaci zázemí terapeutické komunity, rozvoj terapeutických a pracovních aktivit, vybavení tréninkových bytů v Brně a rozšíření následné péče tak, aby lidé po absolvování léčby nezůstali bez podpory a měli potřebné zázemí a dovednosti pro stabilní a co nejvíce samostatný život.

Ředitelka organizace Kolpingovo dílo České republiky Miroslava Stejskalová: „Účast v Adventních koncertech České televize je pro naši organizaci splněným snem. Po 33 letech pomoci lidem v náročných životních situacích získáváme jedinečnou příležitost představit široké veřejnosti naši práci a její hluboký smysl. Adventní koncerty nám dávají možnost upozornit na témata, která bývají často spojena s předsudky a nepochopením, a připomenout, že každý člověk má svůj jedinečný příběh, důstojnost a zaslouží si druhou šanci. Adventní čas je symbolem naděje a solidarity – hodnot, na nichž stojí naše poslání. Naděje, že i tam, kde se zdá být vše ztraceno, lze najít cestu dál. Na setkání s diváky Adventních koncertů se těšíme s pokorou, vděčností a velkým očekáváním.“

Během koncertu v Kutné Hoře vystoupí: Čechomor, Jan Martiník a Petr Čech, Petr Tomeček a smyčcové kvinteto, Belfiato Quintet, Český chlapecký sbor Boni pueri, STRO.MY Ensemble a Jiří Trtík.

Třetí Adventní koncert se bude konat 13. 12. 2026 v Kostele Povýšení svatého Kříže v Rožmitále pod Třemšínem a výtěžek tentokrát poputuje organizaci **Centrum LADA, z. s.** z Pacova. Patronkou koncertu je rozhlasová a televizní moderátorka **Iveta Toušlová**: „Často slyšíme, že naše společnost je stále sobečtější a že jsme k sobě navzájem méně pozorní. Právě Adventní koncerty České televize ale už 35 let dokazují, že to s námi zdaleka není tak zlé. Že pořád máme srdce na správném místě, dokážeme vnímat potíže druhých a v mezích svých možností se jim snažíme jejich trápení alespoň trochu ulehčit. Za ta léta existence změnily Adventní koncerty životy mnoha lidí a ukázaly, že solidarita nemusí být jen krásným slovem, ale může mít zcela konkrétní podobu. Letos mám tu čest být patronkou Centra LADA, které chce vybudovat bezpečný domov pro dospělé lidi s hendikepem, o něž se momentálně starají jejich stárnoucí rodiče. Nový dům by jim měl umožnit zůstat co nejdéle spolu a zároveň zajistit

potřebnou péči odborníků. Moc bych si proto přála, abychom jim společně pomohli tento jejich velký sen zhmotnit.“

Centrum LADA, z.s. poskytuje lidem s hendikepem ambulantní a pobytovou odlehčovací službu a osobní asistenci. Jeho novým projektem je vybudování domu pro generační dožití rodin, v nichž o dospělé osoby s hendikepem pečují jejich stárnoucí rodiče. Projekt reaguje na obavy rodin z budoucnosti a otázku, co se s jejich blízkými stane v době, kdy už o ně sami nebudou moci pečovat. V nově vzniklém domě by mohli rodiče důstojně žít po boku svých dětí s podporou profesionálních pracovníků. Po jejich odchodu by pak jejich děti mohly zůstat ve známém prostředí s lidmi, které již znají, bez nutnosti traumatizujícího stěhování do institucionální péče. Adventní koncerty tak Centru LADA pomohou vytvořit bezpečný a dlouhodobě udržitelný domov pro obě generace a přinést rodinám větší jistotu a klid do budoucnosti.

Ředitelka organizace Centrum LADA, z. s., Jana Moravcová: „Adventní koncerty jsou pro nás víc než hudbou – jsou vyjádřením lásky k bližnímu. Je to prostor, kde se krásné tóny mění v hmatatelnou naději a vrací lidem v bolesti důstojnost a klid. V těchto krátkých okamžicích se setkává to, co je v nás nejčistší. Srdce a lidskost. Je to síla tichého sdílení. Ta dokáže překlenout i ty nejhlubší propasti beznaděje a připomíná nám, že i v těžkých časech se dokážeme semknout. Skrze hudbu i tiché gesto pomoci můžeme společně zmírnit bolest a proměnit strach ve světlo, které ani tma nedokáže pohltnout. Není to jen hudba, je to ta tichá jistota, že díky našemu společnému rozhodnutí může někdo jiný zítra ráno vstát s pocitem, že na světě není sám.“ V průběhu slavnostního večera se představí: Lada Bočková, Ahmad Hedar a Maria Ensemble, Hubert Hoyer, Václav Hudeček a Jiří Vodička, Prague Cello Quartet, Defbrass.

Poslední, čtvrtý Adventní koncert proběhne 20. 12. 2026 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na pražském Strahově a pomůže organizaci **Vlaštovka, z. ú.**, v Praze. Jeho patronem je průvodce televizního pořadu Modrá krev **František Kinský**: „Adventní koncerty České televize jsou pro mě neodmyslitelnou součástí českých Vánoc. Připomínají, že jejich skutečná podstata spočívá v blízkosti, solidaritě a ochotě pomáhat. Být patronem zařízení Vlaštovka je pro mne hluboká zkušenost. Vlaštovka přináší vážně nemocným dětem a jejich rodinám psychosociální podporu prostřednictvím herní práce a umění, díky kterým lépe zvládají strach, bolest i náročné situace spojené s léčbou. Pokud mám volný večer, Adventní koncerty České televize sleduji, těším se na ně a jsem jejich věrným divákem. Vážím si toho, že mohu být patronem čtvrté adventní neděle, kdy si lidé u obrazovek zapálí čtvrtou svíčku na adventních věncích ve svých domovech a při poslechu krásné hudby se spojují v pomoci tam, kde je třeba.“

Vlaštovka, z.s. poskytuje psychosociální podporu dětem se závažným onemocněním a jejich rodinám prostřednictvím hry a umění. Herní specialisté pomáhají dětem v nemocnicích, hospicích i domácí péči zvládat strach, bolest, hospitalizaci a náročné zdravotní zákroky, podporují jejich pocit bezpečí a pomáhají jim zůstat dětmi i přes omezení spojená s nemocí. Součástí činnosti organizace je také podpora rodičů a sourozenců, tvorba komorních divadelních představení pro vážně nemocné pacienty a jejich blízké, vzdělávání odborníků a rozvoj profese herního specialisty v českém zdravotnictví. Výtěžek z Adventních koncertů podpoří vznik Vlaštvčího, prvního specializovaného centra tohoto typu v České republice, které nabídne dětem a jejich rodinám bezpečný prostor pro herní intervence, přípravu na zdravotní výkony, práci se strachem a emocemi i umělecké aktivity. Cílem je doplnit zdravotní a paliativní péči o odbornou psychosociální podporu a pomoci rodinám zvládat náročné období spojené se závažným onemocněním dítěte.

Ředitelka a herní specialistka Vlaštovka, z. s., Michaela Váňová: „Adventní koncerty mají obrovský význam ve dvou rovinách. Tou první je velmi konkrétní pomoc organizacím, které se věnují důležitým tématům a často složitě hledají prostředky na to, aby svou práci mohly dělat dobře a dlouhodobě. Taková podpora jim může umožnit udělat skutečný krok kupředu – zvýšit kvalitu své práce, dostat pomoc k více lidem, šířit povědomí mezi širokou veřejností. A pak je v tom ještě něco velmi lidského. Je pro nás nesmírně posilující a motivující vidět, že jsou tu lidé z úplně jiných profesí a prostředí, kteří jsou ochotní dávat svůj čas, energii a talent, aby podpořili nás a další organizace, které se snaží pomáhat tam, kde ve společnosti něco chybí nebo nefunguje tak, jak by mělo. Dodává nám to pocit, že v tom nejsme sami. Že jsou kolem nás lidé, kterým není jedno, jak se žije druhým, a kteří jsou ochotní přiložit ruku k tomu, aby byl svět o něco lepším místem k životu.“

Během čtvrtého adventního koncertu vystoupí: Jitka Čvančarová, Blue Cimbál, Eterea Trio a hosté, Talichovo kvarteto a Ľubomír Gašpar, VESNA, Dětský pěvecký sbor Radost Praha, Clarami Quartet, Anna Moriová.

Průvodci a moderátory letošních Adventních koncertů České televize jsou: **Ester Janečková a Petr Hradil**

Ester Janečková: „Adventní koncerty letos modeluji už po čtrnácté a vždy je to pro mě velmi silný zážitek. A rozhodně ne jednorázový. Už při výběru organizací spolu s kolegiem cítíme velikou zodpovědnost. V rámci příprav obdivuji usilovnou práci lidí v neziskovém sektoru a mám ohromnou radost, že jim společně můžeme pomoci. Celý advent je tak pro mě naplněn smysluplností a úctou. A jsem moc ráda, že ho společně s hosty i diváky můžeme prožít v krásných duchovních prostorech. Adventní koncerty mají pro mě ale ještě jeden veliký význam. Jsem jim vděčná za setkání s Honzou Potměšilem. Letos nám bude velmi chybět. Věřím ale, že tam vlastně bude s námi.“

Petr Hradil: „Když jsem dostal nabídku na modelování Adventních koncertů, chvíli jsem se zamýšlel, jestli ji mám přijmout, protože jsem věděl, že

průvodci tímto pořadem byli vždy velké osobnosti, kterých jsem si velice vážil i profesně. Zpočátku mě tedy trochu zamrazilo. Když jsem však přišel na svůj první přenos, pochopil jsem během první sekundy, jak krásnou a vznešenou příležitost jsem dostal. Lidé ve štábu jsou milí a skvělí profesionálové, a navíc tam na člověka dýchne ta pravá vánoční atmosféra. Pak jsem zjistil, že jsem součástí týmu, který FAKT pomáhá. Když jsem se o pár minut později seznámil i s těmi, komu pomáháme, v tu chvíli se kruh uzavřel. V dnešním světě je občas těžké něčemu, nebo někomu věřit a pravdu a ryzost, aby člověk hledal s obrovskou lupou. Práce v týmu Adventních koncertů je ale jistota, že dělám něco, co dává smysl a šíří lásku, a to je něco, co mi velmi pomáhá.“

Adventní koncerty můžete sledovat vždy od 17:30 na ČT1.

Jak podpořit Adventní koncerty ČT?

Diváci mohou vybrané neziskové organizace podpořit více způsoby: zasláním dárcovské SMS ve tvaru DMS ADVENT 30, DMS ADVENT 60, DMS ADVENT 90, DMS ADVENT 190, DMS ADVENT 290 nebo DMS ADVENT 490 na číslo 87 777.

Další možností je převod na transparentní účet Adventních koncertů ČT (692 692 692/0800) nebo prostřednictvím QR platby.

Darovat online je možné na portálu www.darujspravne.cz a v průběhu jednotlivých koncertů také prostřednictvím call centra.

Anežka

Dvoudílná dobová minisérie inspirovaná životem svaté Anežky České

Minisérie Anežka sleduje život přemyslovské princezny (Eliška Křenková), která je od dětství vtahována do mocenských her a sňatkové politiky. Po sérii ztroskotaných zásnub a ponížení se Anežka rozhodne vzdorovat otci Přemyslu Otakarovi I. (Jan Kolařík) i dobovým zvyklostem. Inspiruje se učením františkánů, začne léčit nemocné a zvolí duchovní cestu, i když to znamená vzdát se lásky k Fridrichovi.

Jako abatyše buduje vlastní klášter a špitál a stává se politicky vlivnou ženou. Spolupracuje se svým bratrem, králem Václavem I. (Viktor Zavadil), střetává se s ambiciózním synovcem Přemyslem Otakarem II. (Oskar Hes) a klášter vede společně se sestrami, věrnou Veronikou (Barbora Bočková) a mladou Annou (Darija Pavlovičová). Anežčin příběh je cestou od princezny k legendě, k ženě, která se dokázala postavit své době, spojila víru s lidskostí a zapsala se do českých dějin jako symbol odvahy.

scénář: Tereza Brdečková // **režisérka vývoje:** Dagmar Knöpfel // **kamera:** Martin Štrba // **architekt:** Petr Kunc // **kostýmy:** Katarína Štrbová Bieliková // **masky:** Lenka Nosková, Martin Jankovič // **střih:** Milenia Fiedler, Zdeněk Marek // **zvuk:** Jindřich Kravařík // **hudba:** David Hlaváč // **koproducenti ČR:** kreativní producentky ČT – Tereza Polachová, Alena Müllerová, Film Kolektiv – Karla Stojáková, Pavel Berčík, **koproducenti Slovensko:** Slovenská televízia a rozhlas, Pubres – Zuzana Mistríková, **koproducenti Německo:** NDR/ARTE, 42film – Eike Goreczka, Christoph Kukula, **koproducentka Polsko:** MD4 – Agnieszka Kurzydło // **režie:** Lenka Wimmerová // **hraji:** Eliška Křenková, Marián Mitaš, Jan Kolařík, Viktor Zavadil, Daniel Fischer, Darija Pavlovičová, Oskar Hes a další

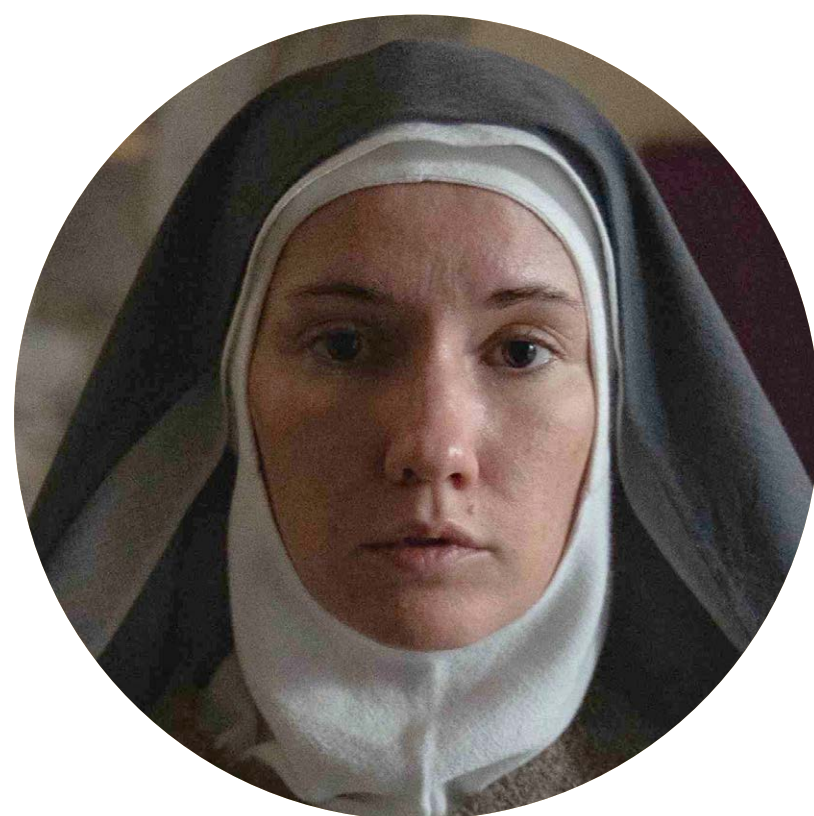
**TEREZA POLACHOVÁ,
KREATIVNÍ PRODUCENTKA ČESKÉ TELEVIZE**

„Svatou Anežku zná každý ze školy, a přesto o ní většina z nás ví jen málo. Česká televize chce vyprávět příběhy, které patří k naší historii a které by bez veřejné služby vznikaly jen těžko. Anežka mezi ně patří. Lenka Wimmerová a Tereza Brdečková ukazují ženu, která ve 13. století odmítla císaře, založila klášter i špitál a postarala se o ty, na které nikdo jiný nemyslel. Na minisérii se podílely ateliéry, výprava i obrazová postprodukce České televize, díky nimž se na obrazovku vrací i středověká Praha, která už neexistuje. Vánoce jsou pro tenhle příběh přirozeným časem, protože mluví o soucitu, o odvaze jít vlastní cestou a o tom, co po nás zůstane.“

**KARLA STOJÁKOVÁ,
PRODUCENTKA FILM KOLEKTIV**

„Anežka sama mě oslovila svou odvahou a touhou měnit věci, které byly pro princezny z královských rodů nepředstavitelné. Chtěli jsme natočit dílo, které by středověk divákům přiblížilo ženskou perspektivou skrze jednu z nejpozoruhodnějších žen střeoevropských dějin, která pocházela právě od nás z Čech. Natočili jsme životní příběh princezny ze 13. století, která odmítla přijmout osud, jenž jí byl předurčen. Anežka nám ukazuje, jak mohou silné vnitřní přesvědčení, soucit a morální odvaha měnit dějiny. Je to příběh nadčasový. Anežka se vzdala královských privilegií i osobního štěstí, aby pomáhala druhým.“

ELIŠKA KŘENKOVÁ ANEŽKA ČESKÁ

Silná ženská hrdinka a výjimečně vzdělaná žena svého století. Četla česky, latinsky, německy a italsky a dopisovala si se svatou Klárou. Otec ji několikrát zasnoubil v rámci svých politických her. Pod vlivem minoritů (františkánů) se vydala duchovní cestou, založila klášter klarisek, dnešní Anežský klášter, a spolu s bratrem Václavem I. špitál, z něhož vzešel Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou. Narodila se pravděpodobně roku 1211, zemřela roku 1282 ve věku přibližně 71 let.

Jak dlouhé údobí v roli Anežky obsáhnete? Od jejíh třinácti let až do smrti.

Co pro vás bylo největší výzvou? Poprvé hraju postavu, která je vyobrazena od útlého dětství až do jejího konce. Pro stárnutí mi byl vytvářen speciální make-up, který trval čtyři až pět hodin. Ale ani maska není všechno, zahrát starého člověka, aby to působilo opravdově, věrně, a nikoliv jako parodie, je náročné. Navíc ze třiceti natáčecích

dní se mě jich týkalo celých devětadvacet. Absolutní přítomnost herce.

Co Anežku přivedlo k rozhodnutí vydat se na řeholní dráhu?

Částečně za tím určitě bylo nějaké citové zklamání, ale tím hlavním důvodem podle mě byla touha po svobodě. Což je vlastně paradoxní, protože pak žila v klauzuře víceméně celý život. Ale pro ženy ve středověku to byla asi největší svoboda, jakou mohly zažít.

Jak jste se na roli připravovala?

K projektu jsem byla přizvána asi už před sedmi lety, takže s Anežkou žiju už poměrně dlouho. Ponořila jsem se do čtení všeho, co bylo o Anežce dostupného včetně dopisů, které si psala se svatou Klárou. Také jsem pobyla několik dní v klášteře u klarisek, což byl zásadní zážitek. To je vám tak zvláštní klid... Přišlo mi to krásné. Ne sice do té míry, že bych někdy vstoupila do kláštera, ale nesmírně mi to pomohlo ke ztvárnění Anežky.

Proč je podle vás tahle minisérie důležitá právě teď?

Asi všichni vnímáme ve společnosti krizi hodnot a Anežka by ji třeba mohla nějakým způsobem zvrátit.

MARIÁN MITAŠ CÍSAŘ FRIDRICH II. ŠTAUFSKÝ

Římský císař, král sicilský a jedna z nejzajímavějších postav své doby. Vyrůstal na normanském dvoře v Palermu, kde poznal arabskou, židovskou i řeckou učenost, a díky znalosti islámské kultury získal roku 1229 Jeruzalém diplomatickou cestou. Podporoval umění a vědy, založil univerzitu v Neapoli a kvůli sporům s církví byl opakovaně exkomunikován. Anežka jím byla fascinována; v minisérii představuje její milostnou touhu.

„Fridrich je zobrazován jako strašně fajn chlapík, pohledný muž a symbol Anežčiny světské touhy. Byl to opravdu panovník, který byl osvícený ještě dřív, než přišlo samotné osvícenství.“

**JAN KOLAŘÍK
PŘEMYSL OTAKAR I.**

Anežčin otec, bezohledný, ale obratný politik. Dcera pro něj byla především nástrojem, jak upevnit spojení a moc rodu, a její pocity ho nezajímal. Jako první Přemyslovec získal od římského krále a papeže dědičné záruky: Zlatou bulou sicilskou mu roku 1212 Fridrich II. potvrdil dědičný královský titul. Za jeho vlády začala v českých zemích vznikat středověká města. Zemřel 15. prosince 1230.

„Pokoušeli jsme se do vyprávění dostat i otcovský princip a trochu laskavosti k Anežce, které tam není mnoho – choval se k ní stylem: tvoji povinností je mlčet, poslouchat a usmívat se.“

**VIKTOR ZAVADIL
VÁCLAV I.**

Anežčin bratr a český král v letech 1230–1253. Zodpovědný, citlivý a mírumilovný vladař, který k sestře přilnul víc než kdokoli jiný z rodiny a jako jeden z mála pro ni měl pochopení. Jejich blízký vztah je historicky doložený. Říkalo se mu Jednooký, protože při lovu přišel o oko. Proti němu se postavil vlastní syn Přemysl Otakar II. Václavovy ostatky leží v Anežském klášteře Na Františku.

„Postavu jsem vnímal nejvíc skrze vztah k Anežce. Je to jedna z mála postav z rodiny, se kterou ji pojí nějaká pozitivní vazba, a to dost silná.“

**OSKAR HES
PŘEMYSL OTAKAR II.**

Anežčin synovec, král železný a zlatý. Je netrpělivý, dráždí ho otcův umírněný způsob vlády a sní o říši „od moře k moři“. Na Anežčině díle spolupracuje, s rostoucí autoritou tety v něm ale sílí odpor. Minisérie zachycuje jeho revoltu proti otci i bitvu na Moravském poli v roce 1278, ve které padl. Založil mimo jiné České Budějovice, Kolín a Písek, ale také hrady Bezděz a Špilberk.

„Přemysl Otakar II. je v našem příběhu vyobrazen jako velmi ambiciózní, tvrdohlavý, cílevědomý, nezkušený, možná bych řekl až přehrocený mladý muž, takže jsem si k němu musel najít cestu, nějakou sympatii, a pochopit jeho motivace.“

**BARBORA BOČKOVÁ
VERONIKA**

Fiktivní postava Anežčiny přítelkyně a pravé ruky. Stojí po jejím boku od začátku, podporuje ji ve všech odvážných rozhodnutích a svou nenápadnou prací pomáhá jejímu dílu růst. Veronika ukazuje středověké ženské přátelství i úděl tehdejší ženy, pro kterou byl klášter jedinou cestou, jak uniknout častým porodům a předčasně smrti.

„Anežka a Veronika jsou si navzájem oddanými souputnicemi, jejichž vztah přerostl z hlubokého přátelství až v sesterský svazek, posvěcený nakonec i před Bohem.“

**DARIJA PAVLOVIČOVÁ
ANNA**

Fiktivní postava, která vznikla spojením několika skutečných žen. Anežka jí jako malé zachrání život a v patnácti letech ji přivede zpět do kláštera, kde z ní vychová svou nástupkyni. Skutečnou Anežčinou nástupkyní byla její praneteř Kunhuta, dcera Přemysla Otakara II.

„Anežka ji v podstatě zachrání, udělá z ní takovou svou pravou ruku a Anna se od ní učí a provází ji životem.“

**JOSEF TROJAN
MNICH ROCCO**

Fiktivní postava františkánského mnicha. Biskup a inkvizitor Konrád z Marburku ho označují za kacíře, Rocco je přitom s Bohem pevně spjatý. Ukazuje Anežce, že součástí víry je hledat hodnotu v každém člověku bez ohledu na jeho původ. Že Anežku minorité skutečně ovlivnili, dokládají i prameny.

„Když jsem četl scénář, tak mě polil takový pocit naděje. Naděje je přitom něco, co se v poslední době trochu přehlíží jako nějaká forma kýče nebo patosu. Podle mě jde ale o opravdu silnou emoci, ke které bychom se možná měli upínat častěji.“

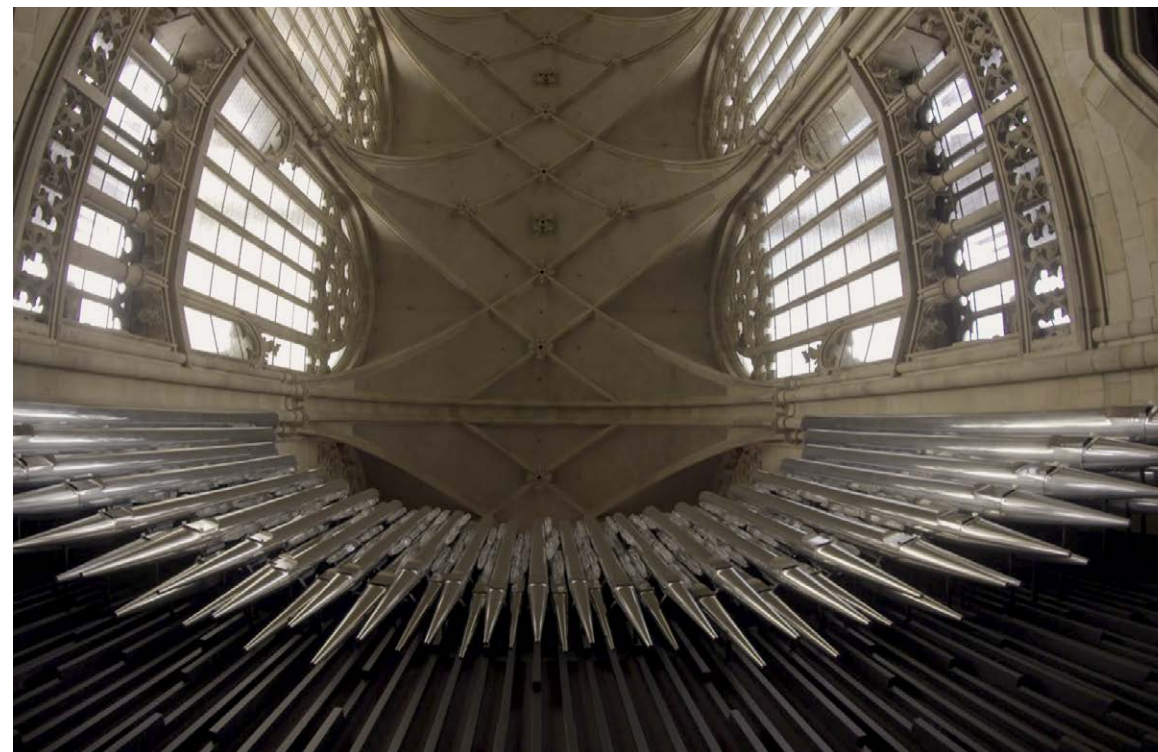
Dokument

Zrození svatovítských varhan

Časosběrný dokument sleduje vznik nových varhan pro katedrálu sv. Víta v Praze, která je symbolem české státnosti a pohřebištěm českých králů. Nemapuje však pouze výrobu unikátního nástroje. Vypráví také o lidech, kteří svatovítským varhanám obětovali mnohé. O jejich víře a nadšení, ale také o nezdolné vytrvalosti ve chvílích, kdy pochyby převažovaly nad nadějí.

Dokument ukazuje cestu od prvních návrhů přes akustické zkoušky a výrobu píšťal až po slavnostní odhalení. Zároveň v průběhu 12 let zachycuje setkávání hudebníků, architektů, památkářů, akustiků, historiků i církevních představitelů a jejich střety názorů. Katedrála, jejíž stavba začala v roce 1344, byla v roce 1929 dokončena bez důstojných varhan. Jejich výroba a uvedení do provozu v červnu 2026 udělala pomyslnou tečku za budováním pražské katedrály.

režie: Jan Heller // **šéfdramaturgyně:** Ivana Pauerová Miloševič // **dramaturg:** Martin Horálek // **výkonná producentka:** Diana Tuyet-Lan Kosinová // **kreativní producent:** Patrick Diviš

Generál Golian

V roce 1944 se Jánovi a Jarmile Golianovým narodí vytoužené dítě. Ve fašistické Slovenské republice, uprostřed zuřící 2. světové války a jen tři týdny předtím, než vypukne velké ozbrojené povstání proti německému agresorovi, kterému má velet právě brigádní generál Ján Golian. Manželé stojí před velkým dilematem: hrdinství nebo rodina? V sázce je nejen budoucnost Slovenska, ale i budoucnost jejich syna. V zemi, která je stále spojencem nacistického Německa, padá na ramena jednoho muže největší zodpovědnost za průběh událostí, jež se později zlatým písmem zapíší do slovenských dějin jako Slovenské národní povstání.

herci: Ondrej Hraška, Anna Prášilová Fialová, Milan Mikulčík, Reiner Wöss, Robert Ritter, Matúš Kvietik, Juraj Bača, Adam Jančina, Leona Skleničková, Ondřej Gregor Brzobohatý, Dominika Morávková a další, **scénář:** Peter Rajčák, Jan Gardner, Juraj Štepka, **architekt:** Juraj Fábry, **hudba:** Matúš Široký, **střih:** Peter Pisoň, **zvuk:** Stano Kollár, Blažej Vidlička, Viktor Krivosudský, **kamera:** Juraj Chlpík, **režie:** Juraj Štepka, **producenti:** Bright Sight Pictures, Bona Idea, **koproducenti:** Slovenská televízia a rozhlas, Studio 727, Cinetech, Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček, Inicio Films, Notes Production

Houpačky

Jiřina, energická bývalá ředitelka školy, a spontánní milovnice přírody Zdena se vydávají na dobrodružnou cestu plnou humorných nedorozumění, nečekaných setkání, nových přátelství i druhých šancí. Hřejivý a dojemný příběh o odvaze, ženské solidaritě a chuti žít.

herci: Dagmar Havlová Veškrnová, Zuzana Kronerová, Tereza Ramba, Jiří Lábus, Alena Mihulová, Jiří Rendl, Tobiáš Pokorný, Jiří Konvalinka, Martin Jeřábek, Ivo Gogál, Patrik Balonek, Zuzana Hesová, Miloslav König a další, **scénář:** Bohdan Sláma, Mirka Slámová Procházková, **spolupráce na scénáři:** Dagmar Havlová Veškrnová, **dramaturg:** Dagmar Havlová Veškrnová, Martin Daniel, **architekt:** Jan Pjena Novotný, **kamera:** Diviš Marek, **režie:** Bohdan Sláma, **producent:** Luminar film, **koproducenti:** Česká televize – kreativní producentka Helena Uldrichová, Attack Film

Tři týdny pod mořem

Mladý Míša se vrací do rodného města na Ukrajině, aby pátral po svém zmizelém otci, bývalé legendě místního podsvětí. Pohlcuje ho svět drsných tradic a cti, prosycený otcovým přáním, jaký život by měl Míša žít. Zároveň se zaplétá se dvěma dívkami – Alinou, ztracenou v záhadách ospalého města, a Ninou, svojí první láskou. Příliš pozdě mu dochází, jakou roli má hrát v nebezpečné hře, kterou jeho otec před lety rozehrál. Stojí v ní sám proti otcovým nepřátelům z dob krádeží zbraní po Sovětské armádě. Tíha otcova dědictví je větší, než dokáže unést, je však pro něj den ode dne těžší opustit město, kde je přece jen doma.

herci: Makar Tikhomirov, Vytautas Kaniušonis, Tinatin Dalakishvili, Juhan Ulfsak, Hannusya Yarmolenko, Volodymyr Yamnenko, Aleksas Kazanavičius, Andrii Isaenko, Vidas Petkevičius, **scénář:** Martin Kuba, Marek Grajciar, **architekt:** Pavol Andraško, **art director:** Ruslana Basenko, **hudba:** Pjoni, **zvuk:** Adam Bláha, **střih:** Jarosław Kamiński PSM, **kamera:** Bartosz Bieniek PSC, **dramaturgie:** Lucie Bokšťeflová, **výkonní producenti:** Martina Pálková, Michal Sikora, **režie:** Martin Kuba, **koproducenti:** Česká televize – kreativní producentka Alena Müllerová, Furia Film, Broom Films, **producenti:** moloko film, PubRes

Drazí spoluobčané

Evropa čelí sociálním nepokojům, klimatické úzkosti a trpkému politickému rozčarování. Co EU zachrání, ptají se evropští lídři včetně Ursuly von der Leyen, Emmanuela Macrona a Guye Verhofstadta. Navzdory pochybnostem i odporu tradičních stran se nakonec rozhodnou dát hlas lidu. Napříč kulturami, generacemi, třídami i ideologiemi jsou losem vybrány stovky obyčejných Evropanů, kteří po řadu měsíců roklují v občanských shromážděních a navrhuji řešení mnohačetných krizí. Když pak tito občané trvají na tom, aby se jejich návrhy realizovaly, narážejí na odpor vlastních národních států a strach EU ze skutečné proměny. Film sleduje dramatický průběh tohoto unikátního demokratického experimentu. Jsou náhodně vybraní lidé schopni rozhodovat tak jako volená politická reprezentace? Nebo dokonce lépe?

scénář, režie, střih, kamera (DOP): Andrea Culková, **dramaturgie:** Zuzana Trávníčková, **hudba:** Jakub Kudláč, **střihoví konzultanti:** Oliver Held, Audrey Maurion, Yael Bitton, **producent:** Duracfilm, **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Alena Müllerová

Zasej obojky a sklidiš psy

Celovečerní dokument mapuje minulost i současnost hudebního uskupení WWW Neurobeat, jedné z nejzásadnějších a nejvlivnějších kapel české alternativní scény. Skupina, která vznikla na počátku devadesátých let jako jeden z prvních projektů experimentujících s rapem v České republice, se nikdy nesnažila přizpůsobit trendům - naopak si vytvořila vlastní, zcela osobitý jazyk na pomezí hudby, poezie, výtvarného umění a performance. Film pojednává o jejich jedinečném přístupu k hudbě, procesu vytváření, ale i o pochybnostech, které při tvorbě nastávají.

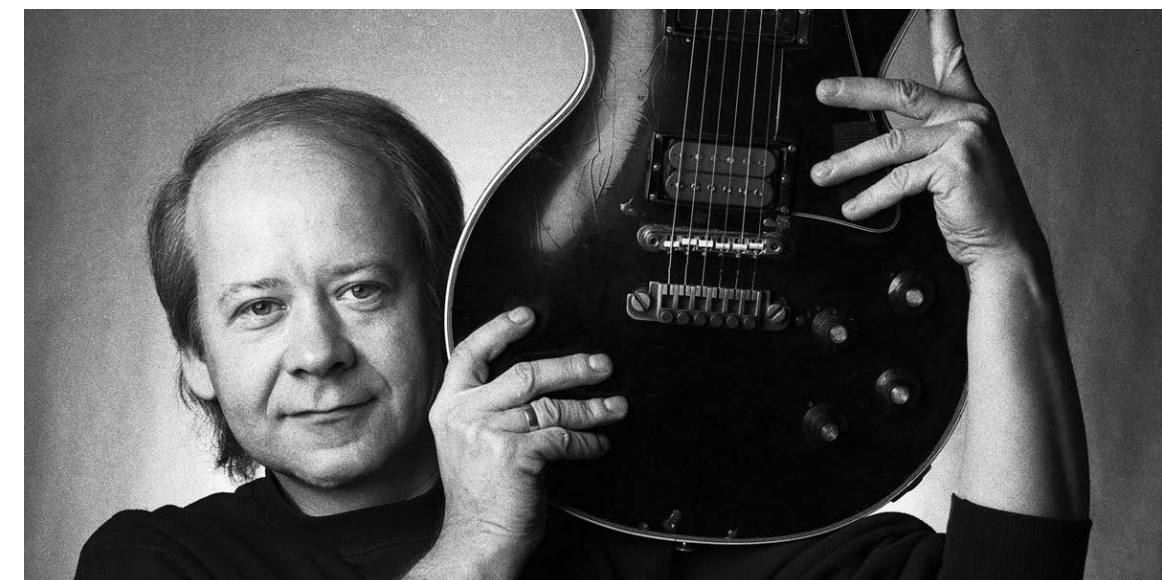
scénář a režie: Alice Lacková, **kamera:** Veronika Vašková, **střih:** Petr Máša, **zvuk:** Ondřej Ježek, **hudba:** WWW Neurobeat, **producenti:** Slice of Space, Offside Men, **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Ivana Pauzerová

Má hra: Radim Hladík

Životopisný dokumentární film o fenomenálním kytaristovi, skladateli a hudebním producentovi Radimu Hladíkovi. Snímek prostřednictvím výpovědí nejblíže členů jeho rodiny, spolupracovníků a kolegů z branže, archivních ukázek i stylizovaných inscenovaných scén vypráví osobní příběh člověka, jehož široký hudební záběr ovlivnil několik generací posluchačů a hudebníků.

účinkující: Zlata Hladíková, Radim Hladík Jr., Lucie Hladíková, Vladimír Mišík, Jan Farmer Obermayer, Lešek Semelka, Luboš Pospíšil, Michal Pavlíček, David Koller, Viktor Sodoma, Jiří Kozel, Ian Anderson, Eddy Gronfier, Thomas Pieds, Jaroslav Hutka, Pavol Hammel, Petr Sís, Jan Křížek a další, **scénář, zvuk, režie:** Radim Hladík jr., **scénář, dramaturgie, střih, režie:** Boris Machytka, **kamera:** David Ployhar, Patrik Balonek, **produkce:** Barbora Hladíková, DIT: Jan Kuldan, **producent:** Blue Tools, **koproducenti:** Česká televize – kreativní producent Radomír Šofr, Kybernetes, BM Edit film, MAT film

Neporazitelní

Majitel úspěšné reklamní agentury Petr Fišer, který nezná slovo „nemožné“, věří, že má plán, jak zachránit svou rodinu. Podivínský trenér Robert „Bob“ Krulich ukončil kariéru, protože „jeho svět“ je na pokraji zániku. Nadějný sportovec Radim Musil je při obraně napadeného muže pobodán útočníky. Film inspirovaný skutečnými událostmi vypráví o plnění snů a využití druhých šancí, které nám život nabízí, se odehrává na pozadí výjimečné světové události a ukazuje, že s nadhledem a humorem se dá vyhrát jakákoli životní bitva.

herci: Hynek Čermák, Ivan Trojan, Natália Germáni, Tomáš Havlínek, Vanda Hybnerová, Jiří Lábus, Veronika Čermák Macková, Marek Holý, Jana Stryková, Ladislav Hampel, Jana Pidrmanová, Zdeněk Piškula, Lenka Krobotová, Til Schweiger, Robert Záruba, Jan Dlouhý a další, **scénář:** Dan Pánek, Martin Beinhauer, **námět:** Jiří Šindler, **kamera:** Jan Baset Střítežský, **střih:** Olina Kaufmanová, **zvuk:** Jiří Klenka, **hudba:** Jiří Hájek, **architekt:** Jiří Sternwald, **režie:** Dan Pánek, **producent:** Visual Riders, **koproducenti:** Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček, innogy, Impactfilm, Ray, Slovakmotionpicture, R.U.Robot Studios, J.B.J. Film, 5Promotion, DFMG, Banys Media, High Level Pictures, PFX

Království mýdlových bublin

Strhující vyprávění o česko-německém rodu Schichtů, který z Ústí nad Labem učinil jedno z hlavních průmyslových center tehdejšího Rakouska-Uherska a vybudoval největší drogisticko-potravinářský podnik v Evropě. Když Georg Schicht získal v roce 1848 živnostenské povolení k výrobě mýdla a začínal jej s celou rodinou vařit ve sklepě malého domku v Rynolticích u Liberce, málokdo tušil, že pokládá základy průmyslového gigantu, který ve své zlaté éře pronikne na zahraniční trhy a bude stát v čele československého průmyslu po boku značek jako Baťa nebo Škoda.

námět: Taťána Marková, Martin Krsek, **dramaturg:** Rebeka Bartůňková, Ivo Bystřičan, Katja Dringeberg, **hudba:** Petr Tichý, Anna Romanovská, **střih:** Šárka Sklenářová, **zvuk:** Vojtěch Knot, **sound design:** Vladimír Chrastil, kamera: Petr Vejslík, **výkonný producent:** Jan Bodnár, **režie:** Taťána Marková, **producent:** Film & Sociologie, **koproducent:** Krutón, Česká televize – kreativní producentka Martina Šantavá

Bohaté Vánoce s ČT sport na sněhu i ledu

Česká televize nabídne během vánočního období pestrý program plný zimních sportů, hokeje i tradičních pořadů. ČT sport a ČT sport Plus přinesou přenosy světových pohárů v alpském a klasickém lyžování, snowboardingu i biatlonu. Chybět nebudou ani zápasy mistrovství světa hokejistů do 20 let, tradiční pořad Sport roku nebo silvestrovský Čtverák.

Zimní sporty budou i letos patřit k hlavním pilířům vysílání ČT sport. Diváci se mohou těšit na souboje světové špičky i výkony českých reprezentantů. Digitální platforma ČT sport Plus vedle televizního programu nabídne vybrané přímé přenosy a další sportovní obsah.

Vánoční vysílání doplní pravidelný sportovní servis. Od pátku do pondělí bude Studio sport přinášet aktuální informace o nejdůležitějších událostech ze světa sportu s důrazem na české reprezentanty a jejich výsledky.

Sportovní program vyvrcholí na přelomu roku, kdy se pozornost hokejových fanoušků zaměří na juniorské mistrovství světa v kanadském Edmontonu. Čeští hokejisté odehrají všechna utkání základní skupiny v příznivých vysílacích časech, vždy od 19 hodin. Výjimkou bude Silvestr, kdy nastoupí proti domácí Kanadě. Přímý přenos utkání začne symbolicky hned po půlnoci, v 00:01 na Nový rok.

Zajímavý program nabídne také začátek ledna. V neděli 3. ledna odvysílá ČT sport speciální vydání pořadu Buly – hokej živě, které nabídne dvě utkání u příležitosti 90. výročí prvních ligových zápasů v Čechách.

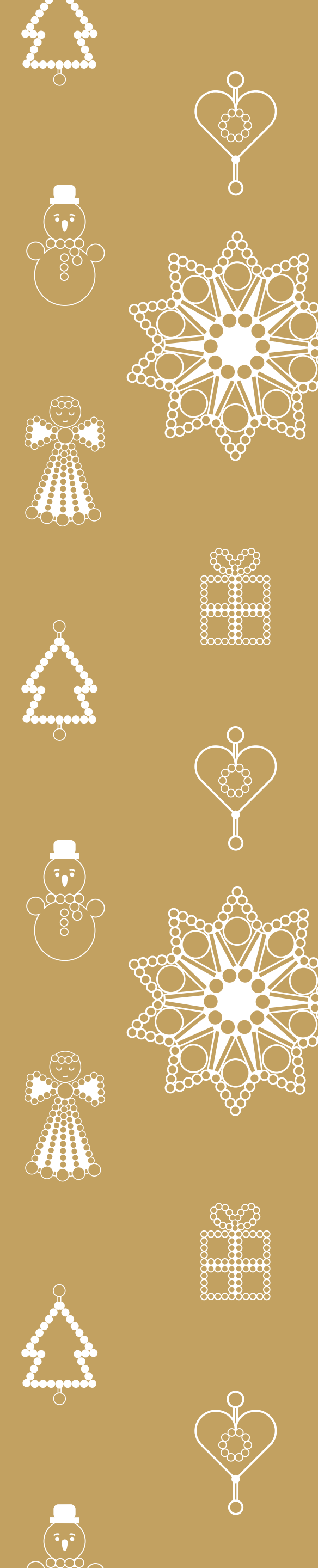
Sport roku oslaví 70 let

Tradiční pořad Sport roku patří k nejstarším pořadům České televize. Poprvé byl vyroben v roce 1956 a letošní vydání bude jeho 71. ročníkem. Na Štědrý den Česká televize připravuje mimořádně rozsáhlé sportovní pásmo, které nabídne ohlédnutí za nejvýznamnějšími událostmi uplynulého roku, 18 tematických kapitol a 10 rozhovorů se sportovními osobnostmi. Celková délka vysílání by měla dosáhnout přibližně 14 hodin.

Výrazný prostor dostane ohlédnutí za zimními olympijskými hrami 2026, kterému budou věnovány přibližně tři hodiny vysílání. Sport roku připomene také mistrovství světa ve fotbale a další zásadní události sportovního roku. Diváci tak na Štědrý den dostanou příležitost vrátit se k okamžikům, které přinesly radost, napětí i mimořádné sportovní výkony, a připomenout si osobnosti, které uplynulý rok utvářely. Poslední den roku pak patří odlehčenému pořadu Čtverák, který je souhrn toho nejlepšího, co se sportovní redakci ČT v roce 2026 před kamerou i za kamerou (ne)povedlo.

„Důležitou součástí programu zůstane podpora českého sportu. Chceme přinášet příběhy českých reprezentantů i domácích soutěží a dávat prostor také ženskému, mládežnickému a méně mediálně zastoupenému sportu. Významné události a další obsah budeme nabízet napříč vysíláním ČT sport, ČT sport Plus a digitálními platformami České televize.“

Jiří Ponikelský, ředitel divize Sport České televize

Vánoce na ČT art

11. 12.

Příběhy českých alb: Mňága & Žďorp Made In Valmez (1991)

Milan Cais odhaluje spletité okolnosti vzniku debutové desky valašsko-meziríčské kapely, která má dodnes kultovní status a časopis Rock & Pop ji vyhlásil nejlepším albem devadesátkové dekády.

režie: Šimon Šafránek // **scénář:** Jan Vedral // **šéfdramaturg a kreativní producent:** Marcel Nevín // **výkonná producentka:** Markéta Grossmannová // **účinkují:** Petr Fiala, Karel Mikluš, Lukáš Filip a další.

Čepelka v salonním coupé

PREMIÉRA

Hudebně literární večer k životnímu jubileu herce, básníka a cimrmanologa Miloně Čepelky u příležitosti zahájení 60. sezóny Divadla Járy Cimrmana

režie: Michael Čech // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl // **výkonný producent:** Štěpánka Holubová // **kreativní producent:** Radomír Šofr

14. 12.

Lucie 40 let

PREMIÉRA

Mimořádný koncert slavné rockové skupiny oslavující své jubileum v pražské O2 aréně v prosinci 2025. Na pódiu se představila nová sestava se zpěvákem Viktorem Dykem a bubeníkem Štěpánem Smetáčkem, na koncertě vystoupila i první sestava kapely Lucie – Michal Penk, Tomáš Waschinger a Petr Franc. Dorazili také speciální hosté - Petr Janda, Michal Pavlíček, Michael Kocáb, Lenky, Ines Ben Ahmed a šestice potomků kapely.

režie: Jan Turek // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl // **dramaturg:** Radim Smetana // **výkonná producentka:** Štěpánka Holubová

16. 12.

Katta: Vox Organi

PREMIÉRA

Záznam koncertu varhanice a skladatelky Katty na Svatováclavském hudebním festivalu 2022. Katta získala mezinárodní renomé ve světě klasické hudby jako varhanní virtuózka. Mezi varhaníky je však výjimkou: komponuje vlastní originální skladby, ve kterých často využívá svůj hlas, otevírá nové zvukové světy a ukazuje, jak progresivně mohou znít varhany ve 21. století.

Její nahrávka „Veni Sancte Spiritus“ (Supraphon 2016), na které už představila své první autorské skladby, se setkala s nadšeným přijetím; britský časopis Gramophone vyzdvihl především „syrově oduševnělou intenzitu“ jejího hudebního projevu. V roce 2018 Katta získala cenu Classic Prague Awards za svůj autorský projekt Vox Organi.

17. 12.

Martin Janecký - Sklo na hraně skutečnosti

PREMIÉRA

Sklo je vizuálně vděčný materiál, je cítit křehkost a zároveň napětí. Dnes jméno Martina Janeckého rezonuje nejen v českém uměleckém prostředí, ale především v tom světovém. Toulání po sklářských studiích ve světě, kdy pracoval mnohdy za stravu a gauč, vyměnil za stálé místo vlastní sklárny. Jeho huť stojí v centru Prahy a oživuje tak malostranského genia loci.

scénář a režie: Petra Všelichová // **šéfdramaturg:** Marcel Nevín // **výkonná producentka:** Olga Grossmannová // **kreativní producentka:** Lenka Poláková

Koncerty na zámku Neuschwanstein

PREMIÉRA

To nejlepší z koncertů na zámku Neuschwanstein, který nechal postavit král Ludvík II. Bavorský. V monumentální operní scéně, panovníkem stavěné pro skladatele Richarda Wagnera, a nejen v ní, vystoupili umělci Rolando Villazón, Ludovic Tézier, Elina Garanča, Klaus Florian Vogt, Jonathan Tetelman, Golda Schult-zová, Stjepan Hauser a další.

18. 12.

Příběhy českých alb: Kabát - Corrida (2006)

PREMIÉRA

Úžasný příběh nahrávání nejhranějšího alba skupiny na koncertech a nejoblíbenějšího u fanoušků. Kapela za něj získala cenu Anděl za nejprodávanější desku roku a s písní Malá dáma dokonce postoupila na Eurovizi. Novým dokumentárním cyklem provází Milan Cais.

režie: Šimon Šafránek // **scénář:** Jan Vedral // **šéfdramaturg a kreativní producent:** Marcel Nevín // **dramaturg:** Martin Novosad // **výkonná producentka:** Markéta Grossmannová // **účinkují:** Petr Fiala, Karel Mikluš, Lukáš Filip a další. // **účinkují:** O. Váňa, M. Špalek, M. Cimfe a další.

Jan Smigmator 40

PREMIÉRA

Velký galakonzert k 40. narozeninám Jana Smigmatora v pražském O2 universum. Hosty koncertu byli Smigmatorovi hudební přátelé, americký saxofonista Scott Hamilton, broadwayská hvězda Luba Mason a držitel 24 cen Grammy, zpěvák, muzikant, hollywoodský herec, hudební skladatel a textař Rubén Blades. Během večera proběhl i slavnostní křest alba „Here And Now“ natočeného se všemi jmenovanými hosty a varhaníkem Ondřejem Pivcem v newyorských Flux Studios.

režie: Jan Vodrážka // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl // **dramaturg:** Jan Tengler // **výkonný producent:** Robert Uxa

20. 12.

Spirituál kvartet & Plzeňská filharmonie

PREMIÉRA

Plzeňská filharmonie se spojila se skupinou Spirituál kvartet, která navazuje na tradici legendárního Spirituál kvintetu. Vystoupili Zbyněk Bureš, Veronika Součková, Jiří Holoubek a Jan Janda pod vedením dirigenta Chuhei Iwasakiho.

režie: Adam Rezek // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl // **dramaturgyně:** Michaela Hronová // **výkonná producentka:** Štěpánka Holubová

Harafica - Vánoční příběhy

PREMIÉRA

Unikátní zpracování známých i méně známých českých a moravských koled tak, jak si je představuje Harafica – populární cimbálová muzika z Uherského Hradiště. Citlivá a zároveň nečekaná úprava dvaceti jedna lidových koled nabízí prožití Vánoc v tradičním duchu. Pozvání zazpívat si s Haraficou přijalo mnoho zajímavých hostů jako Adam Plachetka, Vojta Dyk, Ivan Trojan a další.

režie: Petr Ryšavý // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl // **dramaturgyně:** Markéta Režová // **výkonná producentka:** Štěpánka Holubová // **kreativní producent:** Ivan Hubač

23. 12.

Swingové Vánoce s Adamem Plachetkou

PREMIÉRA

Světově proslulý operní pěvec si přizval band Melody Makers, aby s nimi předvedl slavné americké vánoční evergreeny. Před publikum předstoupili s programem sestaveným výhradně z vánočních písní ve swingovém hávu.

režie: Michal Caban // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl // **dramaturgyně:** Markéta Režová // **výkonná producentka:** Štěpánka Holubová // **kreativní producent:** Ivan Hubač

24. 12. | Štědrý den

Vánoční koncert ze Senátu

PREMIÉRA

Tradiční vánoční koncert z Velkého sálu Valdštejnského paláce, sídla Senátu Parlamentu České republiky.

režie: Joel Hána // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl // **dramaturg:** Jan Tengler // **výkonná producentka:** Štěpánka Holubová

Louskáček

PREMIÉRA

Kouzlo Vánoc je úzce spojeno s baletem Louskáček a s hudbou Petra Iljiče Čajkovského. Tentokrát v podání Hamburského baletu. Tančí Olivia Betteridgeová, Ida Praetoriusová, Louis Musin, Alexandr Trusch, Alessandro Frola a další. Koncept a choreografie vytvořil John Neumeier, televizní režie se ujala Myriam Hoyerová.

Česká mše vánoční

Česká mše vánoční je neodmyslitelným symbolem Vánoc. Nejpopulárnější sváteční kompozice Jakuba Jana Ryby v podání Alžběty Poláčkové, Veroniky Hajnové, Petra Nekorance, Jana Šťávy, komorního sboru En arché, smíšeného pěveckého sboru Česká píseň a České filharmonie za řízení Jiřího Bělohlávka.

režie: Stanislav Vaněk // **výkonný producent:** Alexander Nardelli // **kreativní producent:** Vítězslav Sýkora

Hope of the Season featuring Ruthie Ann Miles & Dennis Haysbert

PREMIÉRA

Držitelka ceny Tony Ruthie Ann Milesová a hollywoodská ikona Dennis Haysbert se připojí k sboru The Tabernacle Choir at Temple Square, aby společně zazpívali klasické koledy a nadčasové vánoční hity.

25. 12. | 1. svátek vánoční | Boží hod

Tři tenoři - vánoční koncert

Sváteční galakonzert, v němž se koncem roku 1999 setkaly ve Vídni pěvecké hvězdy světových pódíí José Carreras, Plácido Domingo a Luciano Pavarotti ke společnému zpěvu vánočních písní O Holy Night, Ave Maria, Dolce Maria, Oh Tannenbaum, White Christmas

a dalších. Vídeňský symfonický orchestr řídil Steven Mercurio. Režie David Mallet.

Hallelujah: Leonard Cohen, příběh, píseň

PREMIÉRA

Životní příběh Leonarda Cohena, charismatického kanadského písničkáře, básníka a prozaika s nezapomenutelným hlasem. Dokument se jmenuje podle jedné z jeho nejslavnějších písní Hallelujah, která v něm také hraje velkou roli.

26. 12. | 2. svátek vánoční

Jaroslav Krček - duše nestárne

PREMIÉRA

Dokumentární portrét přibližuje hudebního skladatele, dirigenta a sbormistra Jaroslava Krčka jako výraznou osobnost české hudební kultury. V roce 2024 oslavil významné jubileum – 85 let, přesto je stále aktivní, je dodnes uměleckým vedoucím souboru Musica Bohemica, stále činným dirigentem a režisérem v oblasti vážné hudby. Prostřednictvím jeho celoživotního působení s Musicou Bohemicou sledujeme jedinečné propojení vážné hudby s lidovou tradicí, jež se stalo charakteristickým znakem jeho práce.

Film plynule prochází Krčkovou uměleckou dráhou – od rozhlasových začátků přes spolupráci s předními hudebníky až po vznik osobitého hudebního jazyka inspirovaného folklorem i starou duchovní hudbou. Nejde však jen o ohlédnutí za výjimečnou kariérou, ale především o citlivý portrét člověka, pro nějž je hudba celoživotním posláním a způsobem, jak přinášet harmonii, radost i hlubší prožitek.

scénář a režie: Jan Mudra // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl // **výkonný producent:** Robert Uxa // **účinkují:** Jaroslav Krček, Gabriela Krčková, Jan Krček, Alfred Strejček, Radovan Lukavský, Jan Tříška, Marek Žihla, Kateřina Hájovská a další.

50 let souboru Musica Bohemica Jaroslava Krčka

PREMIÉRA

Jubilejní koncert souboru v bazilice sv. Markéty v Praze na Břevnově. Zazní nejen kompozice zakladatele souboru Jaroslava Krčka – Mše č. 10 K počtě Karla IV., Hořícké pašije, Intermezzo, Maiestas Carolina, ale i jeho úpravy lidových, světských a duchovních písní.

režie: Jan Mudra // **šéfdramaturgyně:** Lucie Kapounová // **dramaturg:** Vítězslav Sýkora // **výkonný producent:** Robert Uxa

27. 12.

Pyramida snů - Příběh Oceánu

PREMIÉRA

Skupina Oceán je jednou z neoriginálnějších, legendárních a nejvlivnějších českých kapel přelomu 80. a 90. let. Čtyři mladíci z jižních Čech – Petr Muk, Petr Kučera, Dušan Vozáry a Jan Vozáry – přišli se zvukem a vizuálem, který neměl v tuzemsku tehdy obdoby. Elektronický pop inspirovaný Depeche Mode i duchovní symbolikou vytvářel temně romantickou estetiku, jež působila jako z jiného světa. Oceán se stal ikonou své generace, přitahoval tisíce oddaných fanoušků, prorazil dokonce i v zahraničí – a přesto se v nejvyšším bodě rozpadl.

Jeho příběh nabízí skutečné emotivní dramatické momenty od setkání party kluků, která si našla svůj styl a dokázala prorazit navzdory své odlišnosti i problémům s režimem, překonala nedůvěru vydavatelství, vytvořila si silnou fanouškovskou základnu, imageově ovlivnila spousty mladých lidí a žánrově taky řadu dalších skupin, přes velký nádech tvůrčí svobody a nabídky v cizině, četné krize v kapele, následný duchovně orientovaný hitový projekt Shalom, až po fenomén pozdějšího několikanásobného Českého slavíka Petra

Muka, který se vydal na vlastní sólovou dráhu a celý život zápasil s bolestí své duše, a nakonec i comeback Oceánu po letech zpátky na českou hudební scénu.

scénář: Pavel Kučera // **režie:** Radim Špaček // **šéfdramaturg:** Marcel Nevín // **dramaturg:** Martin Novosad // **výkonná producentka:** Markéta Grossmannová // **kreativní producent:** Marcel Nevín // **účinkují:** Petr Kučera, Jan Vozáry, Dušan Vozáry, Petr Muk, Michaela Klímková a další.

Oceán - Pod pyramidou snů

Koncert skupiny Oceán z Valdštejnské zahrady v Praze ze dne 29.8. 1991 v režii Rudolfa Vodrážky.

Shalom Live

Záznam části koncertu z pražského klubu Belmondo v roce 1994 v režii Rudolfa Vodrážky.

28. 12.

Labutí jezero v aréně

PREMIÉRA

Labutí jezero, jaké jste dosud na televizních obrazovkách neviděli. „Mimořádně působivé,“ napsal The Daily Telegraph. Tento velkolepý záznam, natočený živě ve formátu 4K a ve speciálním arénovém uspořádání, vznikl v londýnské Royal Albert Hall. Na scéně se představilo 120 účinkujících, z toho 60 labutí. Vysílání na BBC 2 na Boží hod vánoční oslovilo mimořádně široké publikum a přiblížilo balet novým divákům. Díky nejmodernější technologii – a zároveň bez jakéhokoli kompromisu v umělecké kvalitě – vzniklo jedinečné, průlomové a inspirativní dílo.

29. 12.

Pink Floyd v Pompejích MCMLXXII

PREMIÉRA

Film z roku 1972 zachycuje intimní hudební vystoupení rockové kapely Pink Floyd, který se odehrává bez publika v ruinách starověkého římského amfiteátru v Pompejích. V říjnu roku 1971 zde režisér Adrian Maben, jenž byl zcela pohlcen duchem místa, natočil záznam živého koncertu obsahujícího známé skladby jako Echoes, A Saucerful of secrets a One of These Days.

30. 12.

Pavarotti a přátelé v Modeně

PREMIÉRA

Úžasný hlas od hloubek až po vrchol tenorového rozsahu... Italský lyrický tenorista Luciano Pavarotti (1935–2007), hvězda předních světových operních scén, debutoval v roce 1961 a o sedm let později se stal prominentním hostem Metropolitní opery v New Yorku. Vynikal především v italském repertoáru 18. století – v rolích oper G. Pucciniho a G. Verdiho. Od 90. let pořádal Pavarotti v rodné Modeně charitativní galakonzerty s hosty ze světa popu, folk-rocku a world music. Žánrové rozpětí těchto představení je překvapivě velké, ale společným jmenovatelem je sdělnost pro širší okruh publika. **Účinkují:** Celine Dion, Elton John, Bono, Andrea Bocelli, Sting, Mariah Carey a další.

Andrea Bocelli: Protože věřím

PREMIÉRA

Andrea Bocelli, jeden z nejlepších světových pěvců má hlas, který přesahuje žánry i generace. V tomto intimním portrétu vypráví uznávaný italský tenorista poprvé svůj příběh vlastními slovy. Dokumentaristka Cosima Spenderová sleduje Bocelliho s nebývalým přístupem i mimo světla reflektorů a odhaluje nekom-

promisního umělce a oddaného muže od rodiny s ne-
utuchající vášní pro život. Přestože ve dvanácti letech
přišel o zrak, zasvětil svůj život hudbě a po letech strá-
vených vystupováním v piano barech upoutal pozor-
nost legendárního Luciana Pavarottiho. Bocelliho ži-
vot se pak dramaticky změnil díky celosvětovému hitu
„Time to Say Goodbye“, úchvatnému duetu se Sarah
Brightmanovou, který ho katapultoval mezi hudební
superhvězdy.

31. 12. | Silvestr

Depeche Mode: M

PREMIÉRA

Depeche Mode: M. Film Fernanda Fríase je koncertní
dokumentární film z roku 2025, který režíroval mexic-
ký filmař Fernando Frías de la Parra. Film sleduje vy-
stoupení anglické elektronické hudební kapely Depe-
che Mode v roce 2023 na Foro Sol v Mexico City během
jejich Memento Mori World Tour. Kombinuje záběry
z koncertů s archivními materiály a kulturními vsuvka-
mi, aby prozkoumala témata hudby, smrtelnosti a me-
xických tradic spojených se smrtí.

Tina Live 2009

PREMIÉRA

Královna rock'n'rollu, nositelka charakteristického
chraplavého hlasu, americko-švýcarská zpěvačka Tina
Turner vystoupila v rámci turné k 50. letům na scé-
ně v Arnhemu. Interpretka hitů Simply the Best, We
Don't Need Another Hero, Typical Male či titulní písně
z bondovky Golden Eye, prodala přes 200 milionů de-
sek a získala také 12 cen Grammy.

1. 1. 2027 | Nový rok

Novoroční koncert České filharmonie 2026

PREMIÉRA

Přímý přenos první letošní hudební události z praž-
ského Rudolfinu. V roli sólistů se pod vedením Ro-
berta Kružíka představí mladá generace hráčů České
filharmonie: hobojistka Barbora Trnčíková, hornistka
Kateřina Javůrková a trumpetista Walter Hofbauer.
Večerem provází Marek Eben.

režie: Tomáš Šimerda // **šéfdramaturg:** Tomáš Motl
// **dramaturgyně:** Markéta Režová // **výkonná pro-
ducentka:** Štěpánka Holubová

Miro Žbirka Symphonic Night

PREMIÉRA

Symfonický orchestr s Mekyho kapelou pod taktov-
kou dirigenta Adriana Kokoše, spolu s renomovaný-
mi hostujícími virtuózy, zahraje hity legendárního čes-
ko-slovenského skladatele a zpěváka v symfonických
aranžích Dana Wunsche. Miro Žbirka Symphonic Ni-
ght, jehož součástí jsou i speciální videoprojekce, při-
vítá také řadu hostů.

2. 1.

Carmen z Metropolitní opery

PREMIÉRA

Aigul Akhmetshinová v titulní postavě tragické opery
Georgese Bizeta podle novely Prospera Meriméa.

Spoluúčinkují: Angel Blueová, Piotr Beczala, Kyle Ketel-
sen, Wei Wu a další (2024). Sbor a orchestr Metropolitní
opery v New Yorku řídí Daniele Rustioni. Divadelní režie se
ujala Carrie Cracknelllová, televizní režie Gary Halvorson.

3. 1.

Má vlast

PREMIÉRA

Velkolepé divadelní dobrodružství plné pohybu, lou-
tek a výtvarné imaginace potěší každého, kdo má
duši naladěnou na hudbu, pohyb a příběhy. Skrze
šest symfonických básní nahlíží českou krajinu a his-
torii jako mapu vzpomínek i přítomných okamžiků.

Premiéra historicky prvního divadelního, scénického,
tanečního a loutkového zpracování českého národní-
ho pokladu.

divadelní režie: Matěj Forman, Jan Jirků a Štěpán
Pechar // **tv režie:** Adam Ol'ha // **režie:** Adam Ol'ha //
šéfdramaturg: Marcel Nevín // **výkonná producent-
ka:** Jarmila Hoznauerová // **kreativní producentka:**
Kateřina Ondřejková // **účinkují:** Česká filharmonie,
Dekkadancers, Divadlo bratří Formanů a Jatka78.

Sváteční pohoda s ČT :D

Dětský kanál ČT uvede během vánočních svátků v premiéře tituly Tlapková patrola slaví Vánoce, Vánoce Offline, Anděličino vánoční přání.

Na Štědrý den se děti mohou těšit na premiéru animovaných pohádek Borovička a jeho velká vánoční cesta a Severní pohádka. Děti se také mohou těšit na Mlsné medvědí příběhy: Vzhůru na pól! Již tradičně se bude vysílat také Česká mše vánoční.

Druhá polovina prázdnin nabídne oblíbené filmy Kouzelný park, Uuups! Noe zdrhnul..., Kung Fu Panda 2, Piráti! nebo Ovečka Shaun ve filmu: Farmageddon.

Adventní pohoda s webem ČT :D

Web Děčka připravuje tradiční adventní kalendář, který nabídne 24 nových her, videí a dalších aktivit. Každý den tak na děti čeká jiné překvapení. Navíc si zahrají pohádkovou hádanku: podle 24 obrázkových indicií namalovaných speciálně pro adventní kalendář budou poznávat známé pohádky. Úspěšní luštitelé, kteří uhodnou všech 24 titulů, budou zařazeni do slosování o známou hru Duo s děčkovými motivy.

Mezi hlavní lákadla patří pokračování úspěšné hry Hopsváča, které přinese nová prostředí i nové nepřátele. Ve vzdělávací hře Dikto bude potřeba uniknout z klasického labyrintu pomocí znalosti slovních druhů.

To nejlepší z iVysílání 2026

**DIANA TABAKOV,
MANAŽERKA DIGITÁLNÍHO OBSAHU**

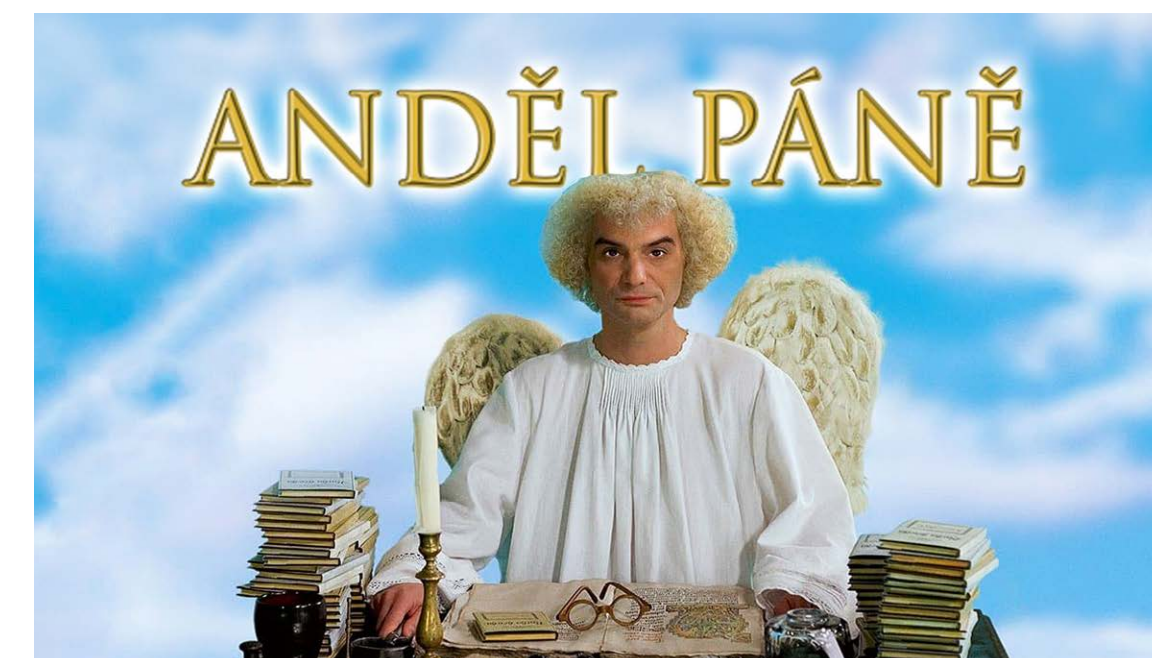
„V iVysílání diváci o Vánocích najdou své oblíbené pohádky a televizní stálice, ale také spoustu dalšího obsahu pro chvíle, kdy už budou mít vánočního programu dost. Vedle Anděla Páně, kompletního souboru pohádek ve znakovém jazyce nebo české filmové klasiky, jako jsou Pelíšky, nabídneme také mou oblíbenou kolekci To nejlepší z iVysílání 2026. V ní nebudou chybět stálice jako StarDance či detektivní Komisařka Florence, úspěšné původní seriály ČT Filter a Gerta Schnirch ani zahraniční hity – kriminální Pád, vztahové drama Vše a Eva, vězeňské drama Čas nebo kultovní sci-fi komedie Červený trpaslík. Chceme, aby si v iVysílání během svátků každý snadno našel právě to, na co má chuť – ať už je to pohádka s rodinou, oblíbená klasika, nebo napínavý seriál.“

Všechno, co se stalo v roce 2026

Klíčové momenty roku od významných geopolitických událostí až po absurdní internetové kauzy. Stříhová rekapitulace nejdůležitějších a nejvtipnějších událostí roku navazuje na úspěšná videa z roku 2025 a 2024, která vzbudila vlnu nadšených ohlasů.

To nejlepší v iVysílání

Kolekce To nejlepší v iVysílání přináší na jednom místě výběr pořadů, které letos nejvíce zaujaly diváky – od českých seriálů Docent, Místo zločinu Zlín nebo Ratolesti přes zahraniční hity jako britské krimi Pád, Šťastné údolí, Patience či Čas, severské krimi V pasti nebo kultovní sci-fi Červený trpaslík až po oblíbené pořady jako StarDance či talk show Na jednoho. Nechybí ani původní tvorba iVysílání, například Filter, Status: Samota nebo Generace Nika. To nejlepší v iVysílání tak nabízí průřez tím, co v něm letos stálo za pozornost – ať už si chcete připomenout své oblíbené pořady, nebo dohnat to, co vám během roku uniklo.

Watchparty

Od věrnostní kartičky po globální nadvládu. Jak data ovlivňují naše rozhodování, nákupy nebo celou společnost? Třídílná dokumentární série Watchparty má za cíl pomocí rozhovorů s odborníky a odborných studií rozkrýt hlouběji to, nad čím při projíždění internetu většinou jen mávneme rukou. I když se to týká každého z nás.

WATCHPARTY

KONTAKT PRO MÉDIA

MICHAL PLESKOT

+420 603 278 932 | Michal.Pleskot@ceskatelevize.cz

RADEK KONEČNÝ

+420 775 025 100 | Radek.Konecny@ceskatelevize.cz

PATRIK VACEK

+420 602 361 585 | Patrik.Vacek@ceskatelevize.cz

ELIŠKA FALTUSOVÁ

+420 777 505 133 | Eliska.Faltusova@ceskatelevize.cz

MARKÉTA ŠTĚRBA VOLFOVÁ

+420 776 097 085 | marketa.sterbavolfova@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2022
www.ceskatelevize.cz

FOTOGRAFIE

www.ceskatelevize.cz/ePress

<https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/094jj0gXCoELd4C>
pavel.kral@ceskatelevize.cz

 Česká televize